

Giới thiệu Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?

Con Trai! Ba Ba Con Là Ai? câu chuyện ngôn tình của tác giả Trầm Lạc Xuyên mang đến những tình huống truyện xung quanh một nút thắt khó gỡ chính là sự xuất hiện của đứa bé trong cuộc sống của cô.

Đứa nhỏ tóc trắng bạch kim này nó luôn nồm luôn miệng gọi cô là mẹ là con trai của cô nhưng hiện tại cô vẫn chưa kết hôn dù sao thì sự có mặt của thằng bé khiến cuộc sống càng thêm xáo trộn.

Chắc không phải cái tên bụng dao găm tự cao tự đại không xem cô là người chính là cha đứa bé tuy cô kêu gào bi thảm nhưng cuộc sống chắc sẽ không bị hủy trong tay cha con hai người này đâu, bí mật sẽ được vén màn như thế nào??

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Định mệnh gặp gỡ bất ngờ

Sáng sớm, ánh mặt trời thật chói mắt.

Hôm nay là ngày Chu Hiểu Hiểu phải đi phỏng vấn lần thứ 25 trong cuộc đời tìm việc. Từ khi tốt nghiệp đại học tới nay, cũng hai năm rồi, cô luôn phải làm việc bán thời gian để kiếm tiền. Hiểu Hiểu thành công bị thuê 19 lần, cũng xuất sắc thành công bị đuổi việc 19 lần.

Lần này nếu phỏng vấn thành công, cô nhất định không cho phép bản thân bị đuổi việc lần nữa. Nhất định phải làm cho đến một năm rồi... tính. Mỗi lần đi làm thì cũng chỉ duy trì được quá hai tháng là... knock out. Cũng có vài lần đi làm được một ngày, hôm sau liền bị đuổi thẳng cẳng ra khỏi công ty.

Vận mệnh của cô cực kỳ bi thảm, thế nhưng nào có ai biết đâu. So với vài thiếu nữ cùng tuổi sinh trưởng trong gia đình giàu có, người ta đi đến đâu cũng đều có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác. Lớn lên xinh đẹp không nói, còn có điều kiện gia đình nữa. Cô từ nhỏ đã là cô nhi, không một ai thân thích có thể chăm sóc, giờ đây so với bọn họ đúng là một trời một vực.

“Haizz!” Hiểu Hiểu thở dài một hơi “Chu Hiểu Hiểu! Người không nên tiếp tục ai thán bản thân nha. Nếu không đi mau thì chẳng kịp ăn sáng đâu”

Tiếp tục đi tới phía trước, Hiểu Hiểu có thể khẳng định bản thân mình bị sao quả tạ chiếu xuống. Đi xe công cộng thì đón nhầm xe, đi xe điện ngầm thì bị cánh cửa kẹp lấy đầu, ngay cả chó con cũng đuổi cô chạy trời chết, nhưng chiếc giày mới mua còn đạp phải nước tiểu. Trời ơi! Chẳng lẽ cô còn chưa đủ bi thảm hay sao? Làm cô phải vác về mặt chật vật đi đến công ty để phỏng vấn xin việc, như vậy... có thể thành công sao?

Nhưng mà, sản nghiệp của Hạ thị này cũng thật là khổng lồ. Nghe nói tòa nhà cao tầng này đã có đến 23 tầng trên 36 tầng là thuộc công ty anh ta, quy mô vô cùng đồ sộ. Tuy không thể so sánh với các tập đoàn phương đông nhưng thị trường trò chơi của Hạ thị này có thể nói là rộng rãi toàn nước. Vài năm gần đây bắt đầu đầu tư vào thị trường Trung Quốc, nhất định là sản nghiệp của Hạ thị cũng không nhỏ.

Kinh nghiệm 25 lần phỏng vấn thất bại cùng 19 lần bị đuổi việc, Chu Hiểu Hiểu hiểu được nếu muốn đậu phỏng vấn thì trước tiên phải biết về lịch sử của công ty này, lần này cô chuẩn bị đầy đủ cùng với rất tự tin.

“Chu Hiểu Hiểu!” Đột nhiên có người hô lên tên cô.

“Có!” Hiểu Hiểu từ trên ghế sofa đứng bật dậy.

“Chú nhiệm chúng tôi yêu cầu cô vào phỏng vấn”

“Vâng!” Cô gật gù đầu, theo nữ nhân viên vào văn phòng của vị gọi là chủ nhiệm. Cô gái này cũng thật xinh đẹp, xem ra có thể nhanh chóng leo lên thư ký trong nay mai.

“Là phòng này, cô tự đi vào đi nhé!” Nữ nhân viên chỉ vào cánh cửa trước mặt Hiểu Hiểu “Tôi còn có công việc phải làm nên sẽ không vào cùng cô đâu. Chúc may mắn”

“Vâng” Chu Hiểu Hiểu nhìn cánh cửa thủy tinh trước mặt, trong lòng đột nhiên hơi khản trương. Cô định đầu lại nói lời cảm ơn với nữ nhân viên đã dẫn đường mình đến đây, nhưng đảo mắt một chút liền không thấy bất kỳ thân ảnh nào bên cạnh mình.

“Hey! Liều vậy!” Cô hít sâu một hơi, nắm lấy nắm đấm cửa toan đẩy vào nhưng một thanh âm vang vọng như có như không đột nhiên xuất hiện từ đằng sau.

“Nếu đã đến đây thì mau chóng vào đi”

Chu Hiểu Hiểu quay đầu lại chỉ thấy một nam nhân hơn 30 tuổi với mái đầu bị hói đang nhìn cô mỉm cười, hơn nữa liền đẩy cánh cửa thủy tinh trước mặt

cô đường hoàng tiến vào.

“Vào đi!”

Cô hoàn hồn, liền đi theo nam nhân kia vào, chắc hẳn chính là chủ nhiệm tuyển nhân viên. Nhìn mái đầu kia liền có thể đoán được, chẳng phải trên tivi vẫn thường chiếu những bộ phim về những người như thế này sao?

“Cô tên là Chu Hiểu Hiểu?” Nam nhân buông tư liệu trong tay, bước chân thong thả đến bàn của mình ngồi xuống.

“Vâng, là tôi!”

“Không cần khẩn trương, ngồi đi!” Nam nhân chỉ chỉ chiếc ghế dựa phía sau cô “Tôi là chủ nhiệm quản lý nhân lực Lưu Văn Sinh, cô gọi tôi Lưu chủ nhiệm là được rồi”

“Vâng” Chu Hiểu Hiểu hạ ghế dựa xuống thấp một chút.

“Cô tại sao lại muốn tới công ty chúng tôi làm việc? Bằng cấp của cô có thể làm quản lý ở một vài thị trường kinh doanh có tiếng, vì sao lại phải đến đây chịu cực với công ty chúng tôi?”

“Vâng... là...” Phải trả lời như thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói cho ông ta biết cô chưa bao giờ làm quá hai tháng tại những công ty trước sao? Chắc nên nói bản thân do học không đúng khoa mình thích ở đại học, tất cả chỉ vì học bổng làm mê muội? Nhưng loại chuyện như vậy cô nói cũng không nên lời.

“Chu Hiểu Hiểu, 24 tuổi, đã tốt nghiệp học viện khoa học kỹ thuật, trong hai năm sau khi tốt nghiệp luôn luôn tại không ngừng thay đổi công tác?” Lưu chủ nhiệm giờ giờ sơ yếu lý lịch trong tay “Có đôi khi kinh nghiệm cũng rất trọng yếu, bất quá, tần suất thay đổi công tác của cô cũng thật quá cao”

“Không phải. Chủ... chủ nhiệm, việc đó thật ra thì...”

“Không cần giải thích, ngành của chúng tôi không phù hợp với cô. Cô có thể đến nơi khác xin việc...”

“Chủ nhiệm, anh có thể chậm chước một chút được không? Tôi cái gì cũng đều có thể làm kể cả dọn dẹp này nọ...”

“Chúng tôi tuyển chọn nhân viên rất nghiêm khắc, hơn nữa quản lý bộ phận chính là thể diện của công ty. Cô cho rằng với diện mạo của cô bây giờ có thể đảm nhiệm chức vụ sao?”

Chu Hiểu Hiểu cúi đầu nhìn nhìn chính mình, quả thật cô không xinh đẹp, cũng không có trang điểm, ngay cả quần áo cũng là đồ bỏ đi của bạn tốt.

“Nếu cô muốn làm nhân viên vệ sinh nhân thì có thể đến công ty Gia Chính, nhân viên vệ sinh của công ty chúng tôi đều là thuê từ Gia Chính”

“Anh không cần nói như thế. Tôi biết mình lớn lên không xinh đẹp, nhưng nhan sắc cũng đâu phải do tôi muốn là có. Tại sao mọi công ty khi muốn tuyển dụng nhân viên đều đem diện mạo đặt lên đầu thế này?” Cô không giữ được sự bình tĩnh khi Lưu chủ nhiệm phê bình bản thân mình như vậy. Mặc dù cô đã biết được bản thân mình như thế nào nhưng sao khi nghe được từ lời người khác nói, cô lại có chút thương tâm.

“Cám ơn anh đã tiếp đãi, Lưu chủ nhiệm, nếu không có việc gì khác, ta xin cáo từ” Hiểu Hiểu biết, cho dù công ty không muốn thuê cô nhưng cô vẫn còn có tôn nghiêm của mình.

“Nếu cô muốn việc làm, hay là bộ quản lý thị trường đi, nơi đó chắc hẳn là sẽ có công việc thích hợp cho cô”

“Cám ơn” Chu Hiểu Hiểu đứng dậy hướng Lưu chủ nhiệm gật đầu sau đó xoay người rời đi.

Nói cũng như không, cho dù muốn làm ngành khác cũng không phải đến xin tuyển ở bộ phận quản lý nhân sự bên đây sao? Thật xem cô là đứa ngốc à?

Có lẽ cô nên chấp nhận vận mệnh của mình vậy. Từ lúc sinh ra đến bây giờ chưa từng có chuyện gì gọi là may mắn xuất hiện. Đến với thế giới này đối với Hiểu Hiểu mà nói là một điều bất hạnh, ba mẹ không cần, người yêu không cần, thậm chí tất cả mọi người trên thế giới này cũng đều không cần. Cuối cùng chỉ còn lại một mình cô cố gắng sống sót.

Hiểu Hiểu không biết rốt cuộc mình đã rời khỏi toà nhà Hạ thị như thế nào, cũng càng không biết bây giờ mình nên đi đâu. Bản thân hoàn toàn không có mục đích, từng bước lững thững về phía bờ hồ công viên.

“Muốn chết sao?” Cô âm thầm hỏi chính mình. Đúng vậy, muốn chết! Hiểu Hiểu mười phần thì đã có hết chín phần muốn ý định này trở thành sự thật, nhưng mà... cô không cam lòng. Làm cái gì cũng không được thì chết đi sẽ có ai đau lòng đây? Cho dù lúc còn sống thì cuộc đời cô vĩnh viễn chỉ là một màu xám tro điều hiu cô quanh đây bi thảm, bị mọi người bỏ qua, thời điểm chết nhất định phải cho thật có ý nghĩa. Tục ngữ thường nói: cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Đầu tiên, cô muốn hiến xác cho bệnh viện để nghiên cứu y học giúp ích cho xã hội bởi vì cô biết cô dù có chết đi thì cũng không có ai thương tâm, lại càng không có bà con thân thích mang cô đi mai táng. Cho nên hành động này vừa có ý nghĩ cho thế giới lại vô cùng có lợi cho bản thân cô.

Sau đó, Hiểu Hiểu cô phải chết long trọng một chút. Chẳng hạn như... Cứu người nha, chẳng cần quảng đó là hạng người gì, chỉ cần... Cái gì? Trên mặt hồ làm sao lại có một đứa nhỏ tóc trắng đây? Lại còn đang không ngừng lúc chìm lúc nổi? Không thể nào! Có người rơi xuống nước? Nhưng mà tại sao

chẳng ai cứu nó?

Chu Hiểu Hiểu nhìn xung quanh một lượt, cô phải làm cái gì bây giờ? Xung quanh một người cũng không có, làm sao bây giờ? Thật sự cô phải nhảy xuống cứu nó sao? Nhưng mà... cô... cô... cô lại không biết bơi.

Mắt thấy đứa nhỏ đang chìm dần trên mặt hồ, cô lại càng bối rối hơn.

“Có ai không? Cứu mạng! Có ai ở đây không? Làm ơn cứu mạng!” Cô hô hào vài tiếng nhưng vẫn không có ai xuất hiện “Chính mình phải đi thôi, dù sao cũng không còn gì vướng bận nữa rồi”

Nói xong liền nắm cái mũi, hít thở một lượt “Phù phù”. Một tiếng nhảy vào trong hồ, cảm giác lạnh từ đầu xâm nhập hết lục phủ ngũ tạng. Cô không ngừng giãy giụa hướng tới đứa bé, chỉ kém một chút nữa là thành công rồi.

Hiểu Hiểu cách đứa nhỏ càng ngày càng gần, nhưng ngặt một nỗi cô càng lúc lại không còn khí lực. Mắt thấy mình sẽ không thoát được, cô bắt lấy đứa bé ôm thật chặt trong lòng. Đứa nhỏ này vẫn còn rất nhỏ, phải làm sao bây giờ? Cô không còn chút sức lực nào nữa mà nước thì càng ngày càng lạnh khiến cô hít thở không xong. Cô nhất định phải cứu đứa nhỏ này... nhưng cô giờ đây không thể tiếp tục giãy giụa vào bờ, không thể kiên trì được, cô sắp không xong rồi. Uống vài ngụm nước vào bụng, cô sắp chết rồi, không nghĩ tới cuối cùng mình lại chết ở trong này với đứa nhỏ đáng thương. Cô không nghĩ nó mới tí tuổi đầu đã phải chết lẳng nhách như thế này, cô vẫn không cứu được nó, cái chết này đối với cô lại càng lẳng nhách hơn.

Chỉ cảm thấy thân thể thật nặng, không ngừng chìm xuống phía dưới, cuối cùng cô cũng mất đi ý thức.

“Này! này này này này! Cô gái! Cô gái! Tỉnh lại!”

“Ủm” Là ai vậy? Là ai đang nói chuyện đó?

“Cô gái! Cô gái!”

Chu Hiểu Hiểu chậm rãi mở mắt “Đây là nơi nào? Thiên đường sao?”

“Ha ha! Cô gái, nơi này không phải thiên đường!” Một thanh âm ồ ồ xuất hiện trên đỉnh đầu cô.

“Không phải thiên đường? Vậy...” Cô chậm rãi ngồi dậy nhìn xung quanh một lượt. Trời ạ! Nơi này là ven hồ ở công viên, cô không có chết?

“Xem ra diêm vương đã che cái mạng của cô nha” Thanh âm đó lại vang lên.

“Che ta?” Chu Hiểu Hiểu ngẩng đầu muốn nhìn xem người nói chuyện với mình là ai, một bác ngoài 40 đang nhìn cô chăm chăm “Là bác đã cứu cháu sao?”

“Không phải, là một cô gái còn rất trẻ, nhưng mà sau đó đã nhanh chóng đi mất”

“Vâng! Khụ khụ...” Thật may mắn khi có người cứu cô, đột nhiên cô giống như nhớ tới cái gì lập tức đứng bật dậy “Bác, đứa nhỏ đâu?”

“Hử? Người cô nói là nó sao?” Ông ấy chỉ chỉ đứa nhỏ đang nằm bên cạnh “Đứa nhỏ này thật dễ thương nha”

Chu Hiểu Hiểu nhìn lại theo hướng tay lão, một cậu bé tầm 7 tuổi hiện ra trước mắt. Mái tóc màu trắng đặc biệt, mi tâm dường như xuất hiện tia sáng thu hút ánh mắt. Làn da trắng không chút huyết sắc, lông mi dài chắc sẽ tô điểm thêm cho cặp mắt vẫn còn nhắm chặt, sống mũi cao cao, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên. Cô nhìn đến tròn tròn con mắt, đây là con người sao? Xinh đẹp còn hơn cả tinh linh trong truyền thuyết.

“Đúng vậy, thật xinh đẹp!” Đứa bé thật đẹp làm cho đôi mắt cô muốn dúi “Bác à! Nó không có việc gì chứ?”

“Chắc là không có việc gì, hơi thở vẫn đều đều, nhưng ta nghĩ cô nên đưa nó đến bệnh viện cho bảo đảm. Trời lạnh như thế lại ngâm trong nước lâu, quần áo trên người đều ướt sũng, thế nào cũng cảm cho xem” Lão đứng dậy vỗ vỗ bụi bám trên người, hướng Chu Hiểu Hiểu nói “Cô gái, nếu không có chuyện gì ta cũng đi đây. Cô mau mang nó đến bệnh viện đi thôi”

“Cháu dẫn nó đến bệnh viện?” Chu Hiểu Hiểu chỉ chỉ ngón tay vào chính mình “Tại sao lại là cháu? Đứa nhỏ này đâu có quan hệ gì với cháu”

“Cô gái nói sai rồi, đứa nhỏ này mang lại vận may cho cô đấy. Không phải ai cũng may mắn được cứu sống như cô đâu”

“Nhưng mà nó thật sự không phải con của cháu nha, cháu cũng chỉ vì muốn cứu nó thôi”

“Cô gái à! Đứa nhỏ này khi hôn mê đều luôn miệng gọi mẹ, cô không phải mẹ nó thì còn ai?”

“Cháu...”

“Mẹ...” Chu Hiểu Hiểu vừa muốn biện giải, đột nhiên bị thanh âm trong trẻo đánh gãy.

Cô đang cúi đầu, chỉ thấy đứa nhỏ chậm rãi mở mắt, tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy ống quần của cô

“Mẹ...”

“Đây tiểu quý, di không phải mẹ cháu nha! Đừng nhận loạn như vậy chứ”

“Mẹ...” Là mẹ, chính là mẹ, lúc nó nghĩ mình nhất định sẽ bị đông chết trong hồ, là mẹ đã ôm chặt lấy nó. Chú cùng ba ba đã nói, bắt luận lúc nào, nơi nào, được mẹ ôm vào lòng vĩnh viễn đều rất ấm áp. Nó suy nghĩ hết 7 năm, nhìn qua biết bao nhiêu người mẹ. Mẹ nhất định là mẹ của nó, cho dù thế nào cũng không rời khỏi nó, không vứt bỏ nó.

“Mẹ... tiểu Viêm nhi rất nhớ mẹ...”

“Này! Đây đây tiểu quý! Cháu đừng khiến di tắt thở chết tại chỗ nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mẹ là mẹ của con!

Nhìn tiểu quý đang nằm im lìm trên giường mình, nó đã hôn mê hai ngày rồi, vẫn sốt cao không lùi. Hiểu Hiểu không có tiền đưa nó đến bệnh viện, nếu nó ở trong gia đình thì nhất định ba mẹ sẽ đưa nó đi khám bệnh. Người thân của nó sẽ không sốt ruột sao? Đứa nhỏ này nhỏ như vậy, lúc giặt quần áo cho nó, cô liền phát hiện nó không giống con cái trong các gia đình bình thường.

Bất quá cô thật đúng là không hay ho chút nào, rốt cuộc là đã trêu chọc trúng ai đây? Chỉ là cứu người thôi mà, mặc dù lại là do người khác vót lên hai cái mạng thể mà mọi người cứ bảo tiểu tử này là con trai của cô mới chết. Cho xin đi, cô còn chưa kết hôn thì từ đâu lại xuất hiện một đứa con lớn như thế này? Hơn nữa, đứa nhỏ này quả thật rất xinh đẹp, làm sao có thể là con của cái kẻ nhan sắc tầm thường như cô?

“Ông trời, Phật Tổ, các người cảm thấy cuộc sống của ta còn chưa đủ bi thảm hay sao?” Nghĩ nghĩ, đột nhiên ánh mắt vừa chuyển đến nhìn tiểu quý nằm trên giường hét lớn “Này! Tiểu quý! Đừng già chết nha! Nhanh tỉnh lại đi! Nghe thấy không đó?”

“Ừm... Mẹ?” Đứa nhỏ trên giường thấp giọng kêu lên một tiếng “Mẹ, con đói!”

“Này! Con tỉnh rồi! Mau nói cho di biết nhà con ở đâu?” Hiểu Hiểu kích động liền bắt lấy bả vai của đứa nhỏ lắc lắc.

“Mẹ, con rất đói!” Tiểu quý chậm rãi mở to mắt, khi hắn nhìn thấy rõ không gian xung quanh liền đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng ngực Hiểu Hiểu

“Mẹ! Mẹ!”

“Đây đây! Di không phải mẹ của con, con đừng nhận nhầm nha” Chu Hiểu Hiểu nhanh chóng đem nó từ trong lòng ngực kéo ra ngoài.

“Mẹ đừng đi mà, không cần ném tiểu Viêm nhi ra ngoài”

“Haizz! Đã nói di không phải là mẹ con mà”

“Là mẹ! Là mẹ! Mẹ!”

“Không phải! Không phải!”

“Mẹ... Có phải là do con không ngoan đúng không? Cho nên mẹ không tiếp nhận con?” Nói xong tiểu quý giương lên gương mặt bi thương nhìn cô.

“Di...” Hiểu Hiểu không biết nên làm sao. Đứa nhỏ này thật đáng yêu, thật xinh đẹp, người thấy người thích, nếu thật sự là con trai của cô thì cô nhất định sẽ rất yêu thương nó.

“Cô lỗ~” Bụng tiểu quý rất không hợp thời kêu một tiếng “Mẹ! Con thật sự rất đói” Nó sờ sờ bụng phẳng lý của chính mình.

“Đã nói di không phải mẹ con rồi, mà nhà di cũng không có gì để ăn cả” Chu Hiểu Hiểu xoay người cảm một thứ nhỏ nhỏ đưa đến trước mặt đứa nhỏ “Chỉ có bánh bích quy thôi”

Nó cầm chặt gói bánh trong tay từ từ ăn.

“Nhìn dáng vẻ của con chắc hẳn là gia đình rất giàu có. Con mê man ba ngày mà người nhà cũng không tìm kiếm sao? Tin tức, báo chí mấy ngày nay cũng không thấy đăng” Hiểu Hiểu lấy làm khó hiểu, chẳng lẽ đều không có bất kỳ ai lo lắng cho đứa nhỏ này sao?

“Không dám đâu... bọn họ còn ước gì con biến mất cho mau nữa là...” Nó cạp một miếng bánh bích quy, xem ra là đói bụng lắm rồi.

“Chẳng lẽ không có ai lo lắng cho con sao?”

“Trừ bỏ cậu ba ba, không ai lo lắng cả”

“Tên con là gì?” Chu Hiểu Hiểu đứng lên, không quan tâm đến nhân vật lạ kỳ vừa được nhắc đến trong miệng đứa nhỏ.

“Hạ... Hạ viêm... Khụ khụ! Khụ khụ khụ khụ!” Nó ho sặc sụa vì gấp gấp ăn, bàn tay nhỏ xíu khẽ vuốt vuốt ngực.

“Uống miếng nước đi” Dem chiếc ly vừa mới được rót đầy nước ấm trong bình đưa cho nó, Chu Hiểu Hiểu cười nói “Con gọi là Hạ Viêm à? Được rồi, ngày mai đi sẽ mang con đi tìm cậu nhé!”

Hạ Viêm nhận ly nước uống một hộp lớn, sau đó lắc lắc đầu “Nơi cậu ở cũng hơi xa”

“Không sao! Không phải chỉ là hơi xa thôi sao, có xa hơn một chút thì đi cũng đưa con về nhà được, ngày mai con có thể gặp lại gia đình rồi”

“Ồ Mì đó nha!”

“Chỉ là ở Mì... Cái gì? Mì??!!” Bất khả tư nghị, Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn tiểu quý. Nước Mì mà nó bảo là có hơi xa một chút sao? Thế trong mắt nó, cái nơi được cho là xa chẳng phải là tận Nam Cực đi?

“Đúng vậy! Mẹ, cậu ở Mì đó” Hạ Viêm hoàn toàn không để ý tới sự kinh ngạc trong mắt cô, bản thân vẫn cứ thản nhiên ngồi ngắm bánh bích quy.

“Này này tiểu quý! Di đã bảo di không phải mẹ con mà. Di còn chưa có kết hôn đâu, thậm chí tình cảm nam nữ còn chưa có chút nào vắt vai thì làm sao có đứa con lớn như con vậy? Nhưng mà nước Mì rất xa nha...” Cô lớn từng này tuổi rồi mà cả rời khỏi thành phố cũng chưa đi nhiều lần, huống chi là tận nước ngoài.

“Là mẹ! Mẹ chính là mẹ của con!”

“Di không phải!”

“Là mẹ! Mẹ chính là mẹ của con!”

“Không đúng! Không đúng! Không phải!”

“Đúng! Đúng! Đúng! Chính là mẹ!”

Hai người tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng, mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Chu Hiểu Hiểu đành nhún nhún vai bất đắc dĩ mở miệng:

“Kệ con, dù sao di cũng không phải”

“Mẹ chính là mẹ mà” Hạ Viêm nhỏ giọng than thở.

“Con...!” Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể nào lại cùng một đứa nhỏ cãi nhau đến điên lên thế này, không tức giận, không tức giận...

“Cho dù như thế nào thì ngày mai đi cũng đưa con về nhà”

“Cậu con ở nước Mì!”

“Cậu con không ở bên này, chẳng lẽ con không có họ hàng thân thích nào ở bên cạnh sao? Bên này vốn không có nhà sao? Vốn không có ba mẹ sao?”

“Con có ba ba!” Cậu từng nói rằng cậu cùng ba nó là song bào thai, cho nên cậu chính là ba ba. Về phần mẹ thì...

“Chẳng lẽ con không có... mẹ?”

Hạ Viêm thần sắc lập tức âm trầm, Chu Hiểu Hiểu nói xong liền tự giận mình, hận không thể đem đầu lưỡi chính mình cắn cho đứt đi.

“Con có mẹ mà!” Cô kinh ngạc nhìn nó “Mẹ chính là mẹ của con nha!”

..... Hoa lệ phân cách tuyến .....

Tiểu quý kia ở nhà Hiểu Hiểu cũng đã vài ngày rồi, mà mỗi ngày nó đều giống thuốc cao bôi trên da chó bám cô không buông, ngay cả khi cô muốn đi tìm việc làm cũng không được.

Cô một người sống đã muốn đủ bi thảm, lo chính mình đến lao lực, làm sao còn dư tiền nuôi dưỡng thêm một đứa nhỏ nữa đây? Nhưng mà phải nói một điều rằng tên tiểu quý này cũng rất biết nghe lời, cái gì không đúng ý nó, chỉ cần do miệng cô phát ngôn ra thì nó đều sẽ cho là đúng, thậm chí bây giờ cô chỉ con chó mà bảo con mèo chắc nó cũng gật đầu kêu meo meo luôn đấy. Bình thường con cái nhà giàu đều không phải là rất kieu ngạo đó sao? Nhìn

thấy cái gì ưng mắt là liền muốn cái đó cho bằng được. Chẳng lẽ... cô đã nhìn sai thế sự rồi?

Hiệu Hiểu đưa nó đến sờ cảnh sát, bị nhân viên trong đó đuổi cổ ra ngoài, họ còn bảo rằng cô không phải là một người mẹ có trách nhiệm. Chỉ có ông trời biết đứa nó này cùng cô không một chút quan hệ, chính là cho dù cô có nói đến gãy lưỡi, khô nước bọt đi chẳng nữa thì mọi người chỉ cần nhìn tên nhóc lệ nóng doanh trùng liền quay đầu mắng cô xối xả. Hiệu Hiểu bị đánh bại một cách hoàn toàn. Nhưng vẫn không thể ngày nào cũng nắm tay nó đi ra đi vào mãi được. Tên nhóc này rõ ràng xinh đẹp, nụ cười chưa tỉnh, ông trời còn thiên vị ban cho nó một mái tóc màu bạch kim chói mắt, dẫn nó đi đến đâu liền bị người người chỉ chỗ nói ra nói vào đến đấy.

“Này! Tiểu quý!” Chu Hiệu Hiểu cúi đầu nhìn Hạ Viêm đang nắm chặt lấy tay mình “Lát nữa vào trong con không được kêu đi là mẹ nhé! Nghe thấy không?”

Vừa cảnh cáo, vừa uy hiếp một đứa con nít... quý.

“Dạ!” Hạ Viêm ngoan ngoãn gật đầu. Nó biết mẹ nó có chút không thích nó gọi mẹ trước mặt người ngoài, nhưng nó vẫn biết rằng chỉ cần nó nghe lời, mẹ không có bất kỳ một biện pháp nào trách cứ nó cả, hơn nữa nước mắt của nó vĩnh viễn đều là phương thuốc chữa lửa hiệu quả nhất.

Haizz! Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu quán cà phê, chẳng lẽ Hiệu Hiểu cô thật sự phải lưu lạc đến đây bùng ly cho người ta thật sao? Đeo mắt nhìn trên người tiểu quý một chút, tất cả đều là do nó mà ra, thật hy vọng có người có thể tới đây mang nó lãnh đi.

Đẩy ra cánh cửa quán cà phê, hai người một lớn một nhỏ đi vào.

“Mẹ! Đừng nói nơi này là chỗ làm việc của mẹ nhé?”

“Này, tiểu quý! Không được gọi đi là mẹ” Vừa mới nhắc hồi nãy, nó làm sao lại quên mất thế này?

“Nhưng mà... đi chính là mẹ của con nha”

“Không phải! Thôi tiểu quý!”

“Phải mà! Mẹ chính là mẹ của con”

“Không phải!” Mỗi ngày đều phải vì cái biệt hiệu xưng hô “Mẹ” này mà tranh chấp, nó không thấy phiền nhưng cô vẫn rất mệt mỏi nha.

“Mẹ...” Đột nhiên hai mắt Hạ Viêm rung rúc nhìn cô “Mẹ đừng bỏ rơi con mà...”

“Con...” Căn bản nó không phải con trai cô, cô làm sao nhận thức được đây? Hiệu Hiểu cũng chỉ có thể ở trong lòng hờ hết.

“A! Hiểu hiểu! Người tới làm sao?” Hai người kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái mặc bộ y phục màu hồng nhạt đang đi tới.

“Đoan Nhị?”

Từ Đoan Nhị mỉm cười.

“Tôi còn nghĩ cô sẽ không đến đâu, dù sao với bằng cấp có được, căn bản cô sẽ không coi trọng quán cà phê này” Cô gái này không phải rất được, bất quá ở thân thể cô ấy toát vẻ khí thế quý tộc hiếm có, một loại thanh cao của giới trí thức, hơn nữa cô ấy bình thường rất chú trọng việc ăn mặc cho nên cùng Chu Hiệu Hiểu đứng chung một chỗ quả thực chính là người trên trời kẻ dưới đất. Cô ta cũng rất thích ý hưởng thụ cảm giác như vậy, dù sao hoa hồng còn nhờ lá cây làm làm đẹp. Nhìn Chu Hiệu Hiểu mặc quần áo cũ kỹ không chút son phấn, cô ta không khỏi tự kiêu ngạo trong lòng.

“Hiện tại tôi có thể đi làm ở đây rồi, hơn nữa cô cũng biết năng lực của tôi mà, đi đâu làm cũng không lâu liền bị đuổi, cô không thu lưu tôi thì còn ai chiều cổ cho tôi đây?” Nhìn bạn tốt, nói trắng ra là Hiệu Hiểu giống như là người hầu của Đoan Nhị. Cô chưa từng có người bạn thân thiết nào trong cuộc sống này cả, cho tới bây giờ cô thiếu cái gì thì chính Đoan Nhị là người cho cô. Hiệu Hiểu không muốn cô ấy luôn phải vì mình mà tốn hao quá nhiều của cải cũng như năng lực như vậy. Đoan Nhị muốn từ chối người nào thì luôn là Hiệu Hiểu thay cô đến đó, cô ấy phạm sai lầm thì người hứng chịu luôn là cô, thậm chí muốn có một chàng trai thì cũng là Hiệu Hiểu ra tay gửi thư tình. Tất cả những gì cô làm... có lẽ là trả ơn đi.

“Ý! Cái này không giống tác phong của cô nha. Rốt cuộc là nguyên nhân gì nguyên nhân đã khiến cô phải thay đổi chủ ý vậy?”

Hiệu Hiểu cúi đầu nhìn tiểu quý đang ôm lấy đùi mình, thờ dãi “Haizz!”

Từ Đoan Nhị cũng theo ánh mắt cô nhìn xuống “Ho~” Cô ấy hút một hơi dài, đứa nhỏ này... thật sự là xinh đẹp nha, làm sao lại có một thiên thần nhỏ như vậy trên đời chứ? Mái tóc màu bạch kim, làn da mịn màng tuyết trắng, đi đến đâu cũng đều khiến cho người ta không thể nào rời ánh mắt! Nhưng... đứa nhỏ này? Làm sao lại nhìn quen mắt như vậy? Hình như đã gặp qua ở nơi nào rồi thì phải?

“Nó là ai vậy? Tôi chưa từng nghe cô bảo rằng cô có người thân nha”

“Nó...”

“Cháu là con trai của mẹ” Không đợi Chu Hiệu Hiểu mở miệng, Hạ Viêm liền cướp lời.

“Cái gì? Con của cô?” Từ Đoan Nhị trừng lớn hai mắt. Làm sao có thể? Câu chuyện này chẳng vui vẻ chút nào. Hiểu Hiểu làm sao có thể có được một đứa nhỏ hoàn mỹ như vậy được? Thật sự là không thể tha thứ!

“Không đúng! Không đúng! Nó...”

“Mẹ là mẹ của con nha” Không đợi Chu Hiểu Hiểu giải thích, Hạ Viêm lại một lần nữa cướp lời.

“Này, tiểu quý! Không phải dì đã nói là không được làm phiền dì hay sao?”

“Nhưng là mẹ không nhận con nha... Tiểu Viêm nhi thật sự rất thương tâm” Nói xong hốc mắt liền xuất hiện một vòng lệ nóng.

“Khoan... khoan đã...” Thật không có biện pháp đối với nó mà. Giống như nó biết rõ cô sẽ không bao giờ làm tổn thương nó, chỉ cần trưng gương mặt rung rung nước mắt này thì cô nhanh chóng sẽ theo khuôn khổ do nó bày ra.

“Mẹ... hu hu... Mẹ lại không nhận con...?” Hắn thật sự khóc, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Bất đắc dĩ, Chu Hiểu Hiểu đành ngồi xổm xuống đưa tay sờ sờ mái đầu của nó, tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang rơi.

“Được rồi! Được rồi! Không khóc nữa! Dì là mẹ của con còn không được sao?” Dù sao ở trong mắt người khác, cô đều là điềm xui, là bi kịch, hơn nữa số phận luôn vô cùng u ám, cho tới bây giờ chưa có chuyện gì có thể khiến mọi người nhìn cô với một con mắt khác. Đoan Nhị không phải luôn chê cười cô đấy sao? Vậy cứ để cho cô ấy xem đủ đi.

“Làm sao có thể được? Chu Hiểu Hiểu! Cô như thế nào có thể có một đứa con xinh đẹp như vậy? Cô sinh nó khi nào sao tôi không biết? Hơn nữa, đứa nhỏ này một chút cũng không giống cô”

“Con giống ba ba!” Nó không thích người phụ nữ trước mắt này, hương vị trên người nó càng không thích, thối muốn chết! Không giống mẹ nó, trên người chỉ có một hương thơm ngan ngát tự nhiên, cùng mùi vị trên tóc nó giống nhau, không gay mũi nhưng cũng rất thơm.

“Ba ba? Ba ba của cháu là ai nha?” Từ Đoan Nhị hạ thất lưng nhìn đứa nhỏ trước mắt này, càng xem càng cảm thấy được rất quen mắt.

“Ba ba con là cậu!”

“Ba ba con là cậu?” Hai người lớn trầm miệng một lời nói.

“Đúng vậy! Ba ba con là cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ta không cần con

“Cái gì là chú ba ba?” Chu Hiểu Hiểu không hiểu, cậu cùng ba ba không phải hai người hay sao?

“Chú ba ba chính là chú ba ba”

“Chú cùng ba ba hẳn là là hai người đi?” Tiểu quý này quyết tâm biểu tình cho bằng được hay sao ấy, chú cùng ba ba như thế nào có thể lộn tới nhầm lui được?

“Chú ba ba là một người”

“Một người? Rốt cuộc chú vẫn là ba ba?”

“Là chú mà cũng là ba ba!” Chẳng lẽ chú sẽ không thể là ba ba sao?

“Tiểu quý, chú là em trai của ba ba nhưng không phải ba ba, biết không?”

“Nhưng mà chú của tiểu Viêm nhi chính là ba ba của tiểu Viêm nhi a!” Nó vẫn là rất không đồng tình với cách lý giải của mẹ. Nó từ nhỏ đã không có ba ba rồi, lại càng không có gặp qua mẹ, vẫn đều là chú chăm sóc và nuôi nấng nó lớn tới từng này. Hơn nữa chú nói chú cùng ba ba nó là anh em sinh đôi, như vậy chú chẳng khác nào là ba ba của chính mình sao? Tại sao chú không thể là ba ba ở đây?

Lời nói của đứa nhỏ này khiến Chu Hiểu Hiểu vẫn như cũ... không hiểu nổi. Bất quá cũng không sao, chú ba ba liền là chú ba ba đi, nếu người kia tìm đến đây, cô liền đem đứa nhỏ trả lại là xong nha.

“Này! Ngay cả ba nó là ai mà cô cũng không biết sao? Nó rốt cuộc có phải con trai cô không nha?” Dám mang cô quảng một bên, rốt cuộc Chu Hiểu Hiểu này đang muốn làm cái gì vậy? Cho đến nay, cô ta chỉ là đồ chơi của mình mà thôi, làm cái gì có thể sinh ra một đứa nhỏ tuần tú xinh đẹp như thế này được cơ chứ? Đứa nhỏ đáng yêu này nói không chừng là cô ta bắt được ở đâu đó rồi tự nhận mình là mẹ nó, nhất định là như vậy.

“Con là con của mẹ! Con là con của mẹ! Con là con của mẹ!” Nó chán ghét thói bà di kia, vì cái gì mà bà ta nói nó không phải con của mẹ chứ?

Chu Hiểu Hiểu cười khổ, cô cảm giác sớm muộn gì chính mình cũng sẽ bị hủy trong tay của tiểu quỷ này mất thôi. Tuy rằng nói cô không chán ghét đứa nhỏ này, nhưng dù sao nó cũng là con của người khác. Chú nó... Ách... Là chú ba ba chắc chắn sẽ đến tìm nó. Đến lúc đó cô sẽ phải đem đứa nhỏ này trả lại cho người ta, sau đó là có thể tiếp tục quá trình bị thẩm tự sống như cũ khi không có nó sao?

“Haizz! Chu Hiểu Hiểu! Đứa nhỏ này rốt cuộc là ở đâu ra nha? Tôi cũng không tin tưởng nó là do người sinh ra” Từ Đoan Nhị chống thất lưng nói.

“Nó...” Nhìn vào ánh mắt Hạ Viêm, Chu Hiểu Hiểu cười khổ “Nếu tôi nói nó từ ở trong hồ trôi lên, cô có tin không?”

..... Hoa lệ phân cách tuyến .....

Quán cà phê được trang trí theo bối cảnh Âu Châu thế kỷ 18, vị trí bên cạnh cửa sổ cổ kính hiện nay có hai người lớn và một đứa nhỏ hoạt náo. Từ Đoan Nhị nâng lấy tách cà phê trong tay đưa lên miệng hớp một ngụm.

“Cô sớm nói như vậy thì tôi đã có thể hiểu dễ dàng hơn rồi!” Cô chỉ biết đứa nhỏ này nhất định không phải là của Hiểu Hiểu, chỉ bằng tư sắc tầm thường của cô ta thì làm sao có thể sinh ra một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy được? Cô càng không tin ba của đứa nhỏ này sẽ coi trọng cô ta.

“Ừ!” Chu Hiểu Hiểu gật đầu, nắm chặt chén trà trong tay. Cô nghe được lời lẽ khinh thường của Đoan Nhị, chính là không còn cách nào cả. Cô còn muốn dựa vào cô ấy tìm việc trong tiệm cà phê này. Tuy rằng không biết có thể làm bao lâu nhưng hiện tại cô thật sự không còn lựa chọn nào khác. Ít nhất ở lại đây cũng có thể kiếm tiền lo cho tên tiểu quỷ này trong lúc chờ chú ba ba của nó tìm đến. Tuy chăm sóc cho nó không được chu toàn và xa xỉ như cuộc sống con cái nhà giàu nhưng cũng không thể để cho nó đói chết được.

“Tôi khi nào thì có thể đến làm việc đây?”

“Nếu cao hứng thì tùy thời cô đều có thể đến đây. Ngày mai cũng có thể, hôm nay cũng có thể, bất quá...” Nhìn đứa nhỏ ở bên cạnh Hiểu Hiểu “Đứa nhỏ này không thể cứ để nó đi theo cô nha, như vậy thật không thuận tiện cho cô làm việc”

“Lúc đi làm tôi sẽ để nó ở nhà là được”

“Không cần! Con muốn đi theo mẹ!”

“...” Đứa nhỏ này tiểu quỷ rốt cuộc có hiểu mình đang ở lúc nào hay không nha? Cô nếu không có công việc này thì nó sẽ bỏ cái gì vào miệng đây? Cho dù nó không cần ăn nhưng cô cũng không muốn nhịn đói theo nó nha “Tiểu Viêm! Con nghe lời, mẹ tan tầm liền về nhà mua đồ ăn vặt cho con nha”

“Không cần!”

“Mẹ mang con đi công viên chơi, được không?”

“Không cần!”

“Mua kem nữa?”

“Không cần!”

“...” Tiểu quỷ này! Được rồi! Hiểu Hiểu cắn răng một cái, chân dậm dậm xuống đất “Cho con mua đồ chơi, được không?”

“Không cần!”

“Con...! Thối tiểu quỷ! Cái gì cũng không cần, vậy rốt cuộc con muốn cái gì nha?” Cô đã muốn kiệt lực khống chế tính tình chính mình nhưng mà đứa nhỏ này vẫn chính là không nghe lời. Hiểu Hiểu đã muốn thỏa hiệp mua đồ chơi cho nó, nó rốt cuộc có biết hay không đồ chơi thật sự rất quý nha. Quyết định mua cho nó đã khiến cô rất rối rắm rồi.

“Con muốn mẹ cơ!” Lời này vừa nói ra khiến Chu Hiểu Hiểu ngẩn ngẫn cả người. Đúng vậy! Nó đem cô trở thành mẹ của chính mình. Nó sẽ ở bên người cùng cô vui vẻ ăn cơm, ở trong ngực cô chăm chú xem TV, nằm trong lòng cô thiêm thiếp ngủ, hơn nữa còn ngủ thực an ổn.

“Nhưng mà nếu mẹ không kiếm được tiền thì chúng ta đều phải đói bụng đấy” Cô cũng bắt đầu tự cho mình chính là mẹ nó.

“Mẹ...” Hạ Viêm tội nghiệp nhìn Hiểu Hiểu, hai mắt lấp lánh, nước mắt như chực trào ra ngoài.

Nhìn thấy một màn như vậy, Từ Đoan Nhị ngẩn ngẫn cả người. Đứa nhỏ này... thật sự là rất đẹp. Ngay cả khóc cũng mê hoặc người khác. Mái tóc bạch kim này quả thật...! Cái gì? Mái tóc bạch kim? Còn có diện mạo này? Nó nên sẽ không phải là... Đúng vậy! Nhất định là nó!

“Hiểu hiểu, đứa nhỏ này tên gọi là gì?” Tuy rằng khẳng định đúng là nó nhưng cô cũng muốn xác nhận một chút.

“Nó gọi là Hạ Viêm”

“Hạ Viêm?” Từ Đoan Nhị nhìn chằm chằm đứa nhỏ. Đúng là nó rồi, nó chính là người thừa kế nổi tiếng của tập đoàn thế giới trò chơi nha. Nhất định không sai, ba của nó? Trời ơi! Không phải là chủ tịch tập đoàn Hà Vũ Trạch sao? Nhất định là nó, nó cùng ba nó giống nhau như đúc, có một mái tóc màu bạch kim không phải ai cũng có. Nhưng mà... Nó làm sao lại có thể ở chung với Chu Hiểu Hiểu chứ? Cho dù là cô ta có cứu nó đi chăng nữa thì nó cũng không hẳn là muốn sống ở đây nha. Chẳng lẽ Hạ Vũ Trạch không có tới tìm con trai của mình sao? Còn có nó sao lại gọi cô ta là mẹ? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra đây? Hoặc nói nó căn bản không phải con trai của Hạ Vũ Trạch đứa nhỏ. Cái loại này không thể nha, bộ dáng hai người bọn họ thật giống nhau, có lẽ Chu Hiểu Hiểu căn bản là không biết nó là ai thôi, mà Hạ Vũ Trạch lại càng không biết đứa nhỏ này đang ở nhà cô ta, thế nhưng đứa nhỏ này cũng không nguyện ý rời khỏi, nếu là như vậy...

“Hiểu Hiểu, cô có biết đứa nhỏ này là ai không?”

Nhìn xem Chu Hiểu Hiểu quả thật không biết đứa nhỏ bên người mình rốt cuộc là con cái nhà ai. Nó cũng không có cùng cô nói qua, chỉ biết là họ Hạ, kêu Hạ Viêm. Mặt khác đứa nhỏ này dường như cũng không muốn nói mà cô cũng không có hỏi thêm.

“Không biết”

“Cô trả lời cũng thật đủ rõ ràng, bắt quá... tôi biết đứa nhỏ này là ai”

“Cô biết? Vậy cô nhanh nói cho tôi biết đi, tôi sẽ đem nó đưa trở về”

“Nói cho cô? Có thể. Bắt quá đứa nhỏ này phải do tôi đưa về” Chê cười, cơ hội biến thành Phượng Hoàng tốt như vậy thì ngu sao ại giao vào tay cô ta chứ. Một cô gái lớn lên không xinh đẹp, một bộ dáng nghèo kiết lủ lâu thì người đàn ông nào muốn liếc nhìn cô ta chứ? Cùng cô không đồng bộ, bộ dạng xinh đẹp không nói, còn có điều kiện gia đình không tồi. Nghe nói Hạ Vũ Trạch vẫn còn độc thân, bộ dáng lại vô cùng điển trai, nếu như hẳn ta coi trọng cô, đó không phải điều tuyệt vời sao?

“Nhưng mà...” Chu Hiểu Hiểu do dự. Giao đứa nhỏ này cho cô ấy quả thật là lựa chọn không tồi. Nếu cô ấy mang nó về nhà, cho dù nhất thời tìm không thấy chủ ba ba của nó, thì coi điều kiện của Từ Đoan Nhị nhất định có thể không lo đến áo cơm cho Tiểu Viêm. Đứa nhỏ này đi theo cô ấy quả thật so với ở cùng một chỗ với mình tốt hơn nhiều. Chính là... cô lo lắng cho nó nha. Thật sự rất lo lắng, lại không nỡ dứt ra. Dù sao đứa nhỏ này luôn mồm gọi mình là mẹ nó, tuy rằng cô luôn kêu nó là “Thối tiểu quỷ” nhưng mà tiểu quỷ này... cô thật sự rất thích.

“Còn nhưng nhị cái gì nữa? Nói như vậy là cô muốn tiếp tục đi phỏng vấn tìm công việc lý tưởng của cô sao? Chỉ cần để tôi đưa nó về nhà, cô cứ thoải mái ở đây bưng bê trà nước nhân hạ. Mà đứa nhỏ này cũng có thể trở lại cuộc sống giàu có trước kia vốn thuộc về nó, không phải là vạ cả đời bên sao?”

“Mẹ?” Hạ Viêm biết thói bà di này muốn đem nó đuổi về nhà, mà mẹ giống như cũng muốn đem nó quăng trở về. Mẹ thật sự không cần nó sao? Thật sự muốn đem nó giao cho thói bà di này ư?

“Có lẽ cô nói đúng. Cho dù nhất thời không tìm thấy người nhà của nó thì cô cũng có thể sẽ cho hẳn cuộc sống không tồi, không giống như tôi...”

“Nói như vậy... Cô đồng ý?”

Chu Hiểu Hiểu gật gật đầu. Cô gái này thật sự là dễ bị lừa nha, cơ hội tốt như vậy cho người khác, trên thế giới thật sự không có kẻ nào ngu xuẩn như cô ta, bắt quá thật tốt cho Từ Đoan Nhị.

“Đứa nhỏ liền giao cho cô, tôi...”

“Cô yên tâm, đứa nhỏ này tôi nhất định sẽ giao tận tay ba nó. Hơn nữa tôi cũng sẽ đề cử cô đến công ty của anh họ tôi làm việc”

“Cái này... cảm ơn” Nói xong, Chu Hiểu Hiểu liền đứng dậy rời đi.

“Mẹ...?” Hạ Viêm túm góc áo của cô, nước mắt lưng tròng.

“Ách! Tiểu Viêm phải ngoan nha. Nghe lời di Đoan Nhị, di ấy sẽ mang con đi tìm chú ba ba” Vuốt ve đầu đứa nhỏ, cô thật sự rất luyến tiếc. Nhưng mà vì cuộc sống tốt của Tiểu Viêm, cô cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Mẹ không cần con nữa sao?”

“Chờ Tiểu Viêm trở về bên cạnh chú ba ba, mẹ lại đi gặp con, được chứ?”

“Mẹ gạt người!” Nó cứ như vậy mà tin tưởng được sao? Mẹ đã sớm muốn đem hẳn đứa nhỏ về nhà, hơn nữa cuộc sống của mẹ hình như rất khổ, lời nói lúc này giống như là đang tạm biệt nó vậy, có lẽ về sau nó sẽ không bao giờ được nhìn thấy mẹ nữa.

“Mẹ làm sao muốn gạt Tiểu Viêm ngoan nha”

“Mẹ chính là đang gạt con!”

“Mẹ không có lừa con nha!”

“Có mà! Mẹ chính là gạt con!”

“Này! Thôi tiểu quý! Đừng vậy! Di chính là đang lừa con đấy! Thế nào? Con có biết là con phiền lắm không? Cuộc sống đơn độc của di đã muốn không nuôi nổi bản thân rồi, hơn nữa nếu lo cho con thì còn phải thêm bao nhiêu là tiền. Con không thể ngoan ngoãn nghe lời hay sao?”

“Mẹ...” Nước mắt trong suốt trào ra khỏi mắt Hạ Viêm theo hai gò má chảy xuống “Mẹ... con... con nghe lời, con ngoan ngoãn, mẹ đừng bỏ rơi con mà... hu hu hu...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc của Hạ Viêm, Chu Hiểu Hiểu liền dùng sức nắm lấy góc áo trong tay nó giựt mạnh ra “Đừng vậy! Di chính là không cần con! Không cần con!”

Không để ý nụ cười châm chọc lẫn khiêu khích của Từ Đoan Nhị, không để ý đứa nhỏ khóc đến đỏ ửng hai mắt, cô mạnh bạo xoay người liều mạng chạy đi, chạy trời chết.

“Mẹ!!!” Tiếng gào thét đến tê tâm liệt phế theo phía sau truyền đến, bất quá cô đành phải làm như không nghe thấy mà thôi. Cô làm tất cả cũng chỉ vì mong muốn đứa nhỏ này có cuộc sống tốt, không thể để nó đi theo mình chịu khổ được.

“Tiểu Viêm, thực xin lỗi...” Chát lỏng ướt át từ hai mắt chảy ra, rơi xuống khóe miệng... thật sự rất thông khổ...

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chú ba ba!!!

“Vũ Trạch, anh thích em không?” Cô gái yêu kiều yếu ớt hỏi.

“Thích” Hạ Vũ Trạch ôm chặt lấy thắt lưng thon gọn, thuận thế mang thân hình mềm mại ôm vào trong ngực, tham lam hít lấy mùi hương trên người cô “Thích thật. Cô cũng thật thơm.”

“Thế... Anh sẽ cưới em không?”

Thật sự là một nữ nhân không biết điều. Ai chẳng biết Hạ Vũ Trạch hẳn là có tiếng đào hoa, nếu hẳn muốn kết hôn cũng không cần phải chờ tới bây giờ. Nữ nhân này thật sự nghĩ mình có thể bắt trái tim của hắn sao? Thật buồn cười, hắn thay đổi nữ nhân tốc độ so với thay quần áo còn muốn nhanh hơn. Cùng một nữ nhân, hắn chỉ cho leo lên giường ba ngày, vượt qua ngày thứ ba, tuyệt đối trở mặt.

“Haizz... Cô thật không ngoan chút nào” Hạ Vũ Trạch đưa bàn tay chế trụ cằm của cô, tay kia không an phận mò mẫm khắp nơi trên thân thể kiều mị, chỉ trong nháy mắt mà cô đã mặt đỏ tai hồng.

“Chú tịch!” Một thanh âm lạnh như băng nhẹ nhàng xuất hiện.

Hạ Vũ Trạch quay đầu lại, giọng hơi khàn khàn hỏi.

“Tra được sao?”

“Tra được” Đối mặt với bản tính phong lưu của Hạ Vũ Trạch, bạn tốt kiêm trợ lý Mạc Lâm lạnh lùng xem như không biết, đáp lại.

“Là ai?”

“Lâm Chí Dịch”

“Quả nhiên là hắn, tôi đã biết”

Mạc Lâm xoay người rời đi để lại một cảnh xuân phơi phới động lòng người...

..... Hoa lệ phân cách tuyến .....

Chu Hiểu Hiểu kéo lê thân thể mỏi mệt không chịu nổi trở về nhà. Một đến nỗi nói không nên lời, xương cốt cả người đều không còn lạnh lặn. Nguyên tưởng rằng Từ Đoan Nhị sẽ tìm cho cô một công việc tốt chút, ai ngờ... cuối cùng chỉ một chân chạy nghiệp vụ, mỗi ngày chạy đông chạy tây khai thác

thị trường. Haizz! Bi thảm!

Không biết Tiểu Viêm thế nào rồi? Nó rời đi cũng đã ba ngày, không biết nó có khỏe không nữa. Nghe anh họ Từ Đoan Nhị nói, nó đã được đưa về nhà rồi, như vậy không phải là tốt lắm sao? Nó rất nhanh sẽ quên đi cô, sẽ quên đi cuộc sống mấy ngày cơm áo đều không có. Mà cô muốn cái gì nữa? Không phải là đã được làm mẹ vài ngày thử đấy sao?

“Haizz! Cuộc sống vốn là rất bi thảm nha!” Thân thể mỗi một, tiêu sái lê lét trở về căn nhà tồi tàn của mình, cổ hết sức nhức từng bước chân, nghĩ lại, vẫn chưa đủ tiền đóng tiền thuê nhà.

“Ai nha!” Đang thất thần, cô không biết mình đã đụng phải cái gì, cả người té ngã trên mặt đất. Ngẩng đầu, là một thân ảnh to lớn.

“Sao vậy?” Thân ảnh quay người lại, đập vào mắt là một mái đầu bạch kim. Làn da trắng hồng không chút tỳ vết, mày kiếm, mắt sáng như sao, cái mũi thanh cao, cặp môi kiều gọi, rớt cuộc gương mặt xinh đẹp này ở đâu chui ra nha? Chu Hiểu Hiểu ngắm trai đẹp đến choáng váng, hoàn toàn không có phát hiện gương mặt kia đã áp sát mình.

“Này! Cô là Chu Hiểu Hiểu?”

“Hả?”

“Mẹ!” Không đợi cô phục hồi tinh thần, một thân ảnh nhỏ bé liền xuất hiện ở phía sau người đàn ông kia trực tiếp bổ nhào vào lồng ngực của cô.

“Tiểu Viêm?” Nhìn đứa nhỏ trong ngực, Chu Hiểu Hiểu có loại cảm giác nói không nên lời. Đứa nhỏ này là trở về tìm cô sao? Thật là trở về tìm cô sao?

“Con làm sao lại ở đây nha? Di Đoan Nhị không phải đã đưa con trở về nhà sao?”

“Hi hi...”

“Này cô...!” Chu Hiểu Hiểu cùng Hạ Viêm đứng lên, ánh mắt cô lại đặt trên người đàn ông bộ dáng tuấn tú trước mặt “Về sau không được dễ dàng đem đứa nhỏ giao cho một người không quen biết nữa”

Cô gái này dám giao Tiểu Viêm cho một nữ nhân kinh tởm, tượng tượng trên người cô ta toàn là mùi vị nước hoa khiến hần liền buồn nôn. Không chỉ muốn câu dẫn hần mà còn muốn hung hăng xảo trá bắt hần nhất tay ký vào cái đơn kết hôn gì gì đấy không biết ở đâu ra, coi thường hần sao? Không biết hần rốt cuộc là ai à? Hần dễ dàng bị lừa như vậy sao? Bất quá... cô gái này là sao nữa đây? Tại sao Tiểu Viêm cứ một hai gọi cô ta là mẹ? Một bộ dáng nghèo đến không còn gì để nói, lớn lên lại thật tâm thương, không chỉ là quê mùa mà còn có loại kích thích cảm giác, xem lâu quá cũng khiến mắt bị đau nha. (Phi Phi: Vâng. Tâm thương, đau mắt, quê mùa... Thế mà có người phải quỳ phục dưới chân gái quê đấy!!!)

“Hả?” Người đàn ông này là ai nha? Thật xinh đẹp. Người này không thể dùng từ điển trai hoặc là tuấn tú mà nói cho rõ được, chỉ có thể nói bộ dạng hần thật sự là rất xinh đẹp.

“Này! Cô xem đủ chưa? Một bộ dạng nghèo kiết hủ lậu không hay ho gì cả. Nếu không Tiểu Viêm một hai lôi kéo tôi đến đây, với bộ dạng của cô cho dù đụng phải trên đường thì tôi đây cũng không thèm liếc mắt đến một lần” Hạ Vũ Trạch đưa tay nâng lên chiếc cằm thon gọn của Hiểu Hiểu, dùng con ngươi xuất hiện dư quang nhìn chăm chăm vào cô. Bày ra một bộ dáng cao ngạo.

“Ông chú già à! Cũng phải cảm ơn chú đã không liếc mắt nhìn đến cháu nha!” Nói cô nghèo kiết hủ lậu với không hay ho sao? Cô xem hần mới là kẻ con trai nhà giàu mà lông trắng không chút nào đó. (Phi Phi: Lông trắng nha! *gãi cằm*, *ngước mặt liên tưởng* Hình như cùng họ hàng với nhà họ Bạch của tên Bạch Dạ Lang thì phải)

“Già... Chú già?!” Hạ Vũ Trạch chỉ vào chính mình “Cô bảo tôi là ông chú già?”

“Tiểu Viêm! Con mấy ngày nay sống có tốt không?” Hoàn toàn không để ý tới hần, Chu Hiểu Hiểu cúi xuống xoa xoa đầu Hạ Viêm, một bộ dáng yêu thương chiều chuộng.

“Con chỉ biết là mẹ sẽ không bao giờ muốn bỏ rơi Tiểu Viêm thì đâu” Đứa nhỏ cười cười theo cô, hoàn toàn bỏ cái tên đàn ông đầu đầy hắc tuyến qua một bên.

“Bữa đó mẹ để Tiểu Viêm đi, con sẽ không giận mẹ chứ?”

“Nói thật, con không những thật sự rất giận mà còn thật thương tâm”

“Thật xin lỗi. Con cũng biết... mẹ cũng không còn biện pháp nào khác, nếu con không trở về thì người trong nhà sẽ rất hồi lo lắng”

“Cho nên chú Mặc mới nói với con rằng mẹ không phải là không cần Tiểu Viêm thì nha, mẹ chỉ là vì muốn con trở về bên cạnh chú ba ba thôi, đúng không?”

“Chú Mặc?” Chu Hiểu Hiểu nhìn thoáng qua Hạ Vũ Trạch, nhỏ giọng hỏi “Không phải là ông chú già này chứ?”

“Không phải nha!” Hạ Viêm cười cười, lôi kéo tay cô nói “Đây là chú ba ba!”

“Cái gì?” Cô kinh ngạc mở lớn miệng “Cái chú già này chính là chú ba ba của con?”

“Đúng vậy! Ta chính là ba của nó” Rốt cuộc cũng chú ý tới hắn rồi sao? Từ nhỏ đến lớn, hắn đến đâu cũng đều là tiêu điểm. Tiểu Viêm đã cùng chính mình ở chung nhiều năm cho nên nó không để ý tới hắn còn chưa tính, không ngờ tới ngay cả cô gái nghèo kiết xác này cũng không để ý đến hắn, cô ta là cái gì nha? Nghèo kiết hủ lậu thật sự còn muốn chết sao? Hơn nữa còn dám gọi hắn là ông chú già.

“Tiểu Viêm! Ông chú già lông trắng này là chú ba ba của con sao?” Tự động bỏ qua dáng điệu của người đàn ông tuấn tú này, Chu Hiểu Hiểu trực tiếp hỏi Hạ Viêm.

“Ài? Ai là ông chú già lông trắng?” Hắn thật sự rất sinh khí. Nữ nhân này thật sự là... thật sự là không có giáo dưỡng. Mồm miệng là ông chú già, ngậm miệng là lông trắng. Hắn khả mới chạp ngõ ba mươi tuổi, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn làm sao giống với ông già đây?

“Thế ai là nghèo kiết xác cùng với không hay ho gì?” Chu Hiểu Hiểu mạnh bạo quay đầu lại, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cái gì?” Là lỗi của hắn sao? Đột nhiên nhìn thấy trong mắt cô không có chút dục vọng như những nữ nhân khác khi tiếp cận với hắn. Hoàn toàn không có gì tối tăm, chỉ là một mảnh thuần khiết như hồ nước không gợn chút sóng.

“Cái gì là cái gì?”

“Cái gì? Không có cái gì!”

“Không có gì là không có cái gì nha!”

“Cô... nữ nhân này!”

“Ông chú già này!”

“Cô...!”

“Cô lỗ...” Bụng Chu Hiểu Hiểu rất không hợp thời vang lên một tiếng.

“Mẹ đói bụng sao?”

“Đúng vậy!” Cô ngượng ngùng sờ sờ cái bụng lép xẹp “Tiểu Viêm cùng chú ba ba về nhà đi nha, mẹ cũng phải về nhà đây”

“Mẹ! Chúng ta đi ra ngoài ăn đi!” Hạ Viêm tiến lên giữ chặt tay cô.

“Không cần! Mẹ tự mình đói phở ăn đại cái gì đó cũng tốt rồi”

“Chú ba ba, chúng ta mời mẹ ra ngoài ăn đi?” Hạ Viêm xoay người lại hướng Hạ Vũ Trạch cầu cứu.

“Không cần! Cô ta là người không có giáo dưỡng như vậy mà mời mọc cái gì? Còn dám gọi ba là ông chú già”

“Chú ba ba...” Chú ba ba của nó không phải là người như thế nha. Lúc vừa mới tới đây còn nói muốn mua cho mẹ nó một căn nhà làm quà tạ ơn nha, làm sao lại thay đổi nhanh chóng như vậy chứ?

“Chính là rất hợp ý của ba. Tiểu Viêm mau theo ba về nhà đi, có thời gian lại đến đây thăm nghèo kiết xác”

“Không cần! Không cần! Không cần! Con muốn ở cùng với mẹ” Hạ Viêm nhanh chóng nắm chặt lấy tay Hiểu Hiểu không buông.

“Tiểu Viêm cứ về nhà đi. Mỗi lần muốn gặp mẹ thì cứ đến đây là được” Hiểu Hiểu buông tay nó ra, ngược mắt nhìn Hạ Vũ Trạch “Này! Ông chú già! Mau đưa Tiểu Viêm về đi nha”

“Không cần!”

Chu Hiểu Hiểu trừng lớn hai mắt, nhìn Hạ Vũ Trạch nói “Ông chú già, chú rốt cuộc muốn làm cái gì nha?”

“Haizz! Cô có thể suy nghĩ lại không? Tiểu Viêm gọi cô là mẹ, bảo tôi là ba ba, thế mà sao cô cứ gọi tôi là ông chú già chứ? Tôi năm nay mới có 31 tuổi, bảo ta là ông chú già không thấy ngượng miệng sao?”

“Ai bảo chú có mái đầu bạc hết làm chi? Nhìn chú là không bảo già thì nhất định mắt tôi có vấn đề”

“Đây là di truyền của gia tộc, là hỗn huyết đó! Là quý tộc đó!”

“Được được được! Tôi không gọi, không gọi nữa, chú bảo đó là hỗn huyết thì nó là hỗn huyết. Chú có thể đi được rồi”

“Không!”

“Rốt cuộc chú muốn làm gì đây?” Cô nổi bão rồi. Vốn cả ngày làm việc đã thật rất mệt mỏi, tan tầm còn phải ra sức ứng phó ba con hai người ngày. Ông trời có phải đang ngại cuộc sống của cô chưa đủ thảm hay không?

“Tôi muốn nhìn xem nhà của nghèo kiết hủ lậu ra sao” Nhìn đến bộ dáng thần nhiên tự đắc của hần, Chu Hiểu Hiểu lại hận mình không bóp chết được tên đàn ông trước mặt này.

“Tôi khuyên chú vẫn là đừng nên xem thì hơn, sợ lại kích thích đến ánh mắt của ông chú già lông trắng”

“Làm sao vậy? Xem một chút cũng không cho sao?”

“Ai nha, một chút cũng không nên nha. Lỡ như kích thích đến hai mắt của người quý tộc như chú thì ta đâu có đủ tiền mà bồi thường”

“Không có việc gì, tôi không cần cô phụ trách”

“Chú!” Hần sợ bị thương đến ánh mắt mình sao? Cô thì lại lo lắng sẽ ô nhiễm không khí của nhà mình đây. Còn dám nói không cần cô phụ trách. Hừ! Tự cao tự đại!

“Dù sao cũng mặc kệ, tôi sẽ không cho chú đặt chân vào nhà của tôi” Nói xong cô đột nhiên quay đầu bỏ mặc hai ba con đứng đó nhấc chân chạy về hướng phòng trọ của mình, thân ảnh nhỏ nhắn nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

“Cô ta vẫn đều như vậy sao?” Hạ Vũ Trạch vòng tay ôm lấy eo Hạ Viêm, dùng lực một chút mang đứa nhỏ ngồi vắt vẻo trên vai mình.

“Mẹ rất ấm áp nha”

“Tiểu tử, con có biết cánh cửa nào là nhà cô ta không?”

Hạ Viêm gật gật đầu.

“Chúng ta đi tìm mẹ của con thôi nào” Không biết vì cái gì, hần thật rất muốn nhìn xem nơi ở của nữ nhân này rốt cuộc là cái dạng gì mà có thể sản sinh ra người con gái có đôi mắt thuần khiết như thế.

“Được được! Chúng ta đi tìm mẹ!”

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thù lao

“Mẹ! Mẹ mở cửa cho con đi! Con là Tiểu Viêm nhi đây!”

Thùng... thùng... đông...

“Này! Nếu cô không mở cửa, tôi liền phá cửa xông vào đây!”

Thùng... thùng... thùng... đông...

“Này! Này này này! Tôi phá cửa đây!”

Thùng... thùng... đông...

“Phiền chết đi được!” Từ sau khi cô khóa cửa lại tránh cho mấy ai kia bước vào, tiếng đập cửa liên vang lên không ngừng nghỉ. Chu Hiểu Hiểu đặt mạnh ổ bánh mì đã nguội lạnh lên bàn, nghĩ lại... không đúng! Bữa tối này là của cô nha. Cô lại nhặt ổ bánh mì lên nâng niu trên tay, thổi thổi lớp bụi trên mặt. Rốt cuộc là đôi ba con như âm hồn không tan này muốn làm cái gì đây?

Cô đều đã muốn “thỉnh” bọn họ trở về thế nhưng vẫn ngoan cố theo đến tận đây. Nhất là cái ông chú già lông trắng kia, thất chán ghét hần muốn chết, chuyên nói những câu khiến cô nổi máu nóng lên. Nếu hần là người bình thường thì khi cô cứu con của hần, hần nhất định sẽ báo đáp cô hậu hĩnh. Cho dù không đăng lên báo khen ngợi tám gương tốt của cô thì như thế nào ngay cả lời cảm ơn cơ bản nhất cũng không có. Thật sự là một tên đàn ông tự đại, tự kỷ, tự kiêu, tự sướng, tự cuồng. Thế mà dám nói cô nghèo kiết hủ lậu đây! Nghèo kiết hủ lậu thì thế nào? Có bỏ đói con của hần mấy ngày ở đây không?

Cái gì? Làm sao ngoài cửa lại im ắng như thế? Cô đem cái lỗ tai phủ ở trên cửa lắng lắng nghe chút âm thanh bên ngoài. Đột nhiên tiếng phá cửa

“cùm cụp” vang hại Hiểu Hiểu hiểu hết cả hồn vội lui về phía sau vài bước. Thế nhưng thấy đi cho thuê nhà dẫn hai ba con âm hồn kia đến.

“Hiểu Hiểu à! Chuyện này cháu không đúng rồi nha. Làm sao lại nhốt chồng con ở bên ngoài thế này?” Di cho thuê nhà bước đi thông thả đến trước mặt Hiểu Hiểu, bắt lấy tay nàng nặn ra những lời nói thắm thía “Không phải đi đã từng nói với cháu rồi sao? Chẳng có vợ chồng nào không cãi nhau vì mấy chuyện vặt vãnh cả? Đầu giường cãi nhau, cuối giường huê cả thôi”

“Hả? Cái gì mà vợ chồng?” Nãi Hiểu Hiểu bị biến thành mù lòa, di cho thuê nhà đang nói cái gì nha? Như thế nào lại nghe không hiểu gì cả?

“Mẹ!” Hạ Viêm từ trên người Hạ Vũ Trạch nhảy xuống, trực tiếp bổ nhào vào lòng Chu Hiểu Hiểu.

“Hiểu Hiểu! Thật là bất ngờ nha, di vẫn nghĩ là cháu chưa kết hôn đấy! Ai mà ngờ... Cháu xem này, con trai đều đã lớn như vậy rồi, còn muốn giận dỗi chồng cái gì nữa đây?”

“Di à! Không phải... bọn họ...”

“Mẹ! Chúng ta đi ăn cơm đi!” Chu Hiểu Hiểu vừa muốn giải thích đã bị giọng nói non nớt trong lòng ngực đánh gãy.

“Được rồi! Di cũng không quấy rầy ba người một nhà các cháu, bất quá cũng đừng có đem chồng con nhốt ở bên ngoài như vậy! Cũng mau là đi đi ngang qua thấy họ, nếu không với thời tiết bây giờ chẳng phải là sẽ cảm lạnh hết hay sao? Không đau lòng chồng thì cũng nên đau lòng vì đứa con còn nhỏ chứ”

“Mọi chuyện không như vậy đâu di...”

“Cái gì không phải nha? Về sau đừng cáu kỉnh như vậy nữa. Kết hôn thì cũng đã kết hôn rồi, nhìn xem đứa nhỏ này thật là ngộ nha” Di chủ cho thuê nhà xoa xoa mái tóc của Hạ Viêm “Các cháu cứ từ từ nói chuyện với nhau đi, di còn có việc phải đi trước”

Nói xong, di cho thuê nhà quay đầu đi thẳng về hướng nhà mình, thuận tay đóng lại cánh cửa nhà dùm

Sừng sờ chỉ biết đứng im tại chỗ, Chu Hiểu Hiểu hoàn toàn không rõ rốt cuộc đây là chuyện gì. Cái gì chồng, cái gì con đây? Cô còn chưa có kết hôn nha, có phải hay không di cho thuê nhà đã hiểu lầm cái gì? Cô quay đầu lại trừng mắt nhìn Hạ Vũ Trạch.

“Này! Ông chú già lông trắng! Chú nói xem rốt cuộc di cho thuê nhà nói vậy là như thế nào nha?”

“Này! Cô kêu ai là ông chú già nữa hả? Tôi đã nói là tôi muốn tiến vào, ngại lại không để cho chúng tôi mở cửa. Tiểu Viêm lại luôn miệng gọi mẹ. Phòng chừng là đi kia đã xem chúng ta là người một nhà rồi”

“Ai muốn tôi với ông chú già lông trắng này là người một nhà? Nếu là người nhà với chú thì nhất định tôi đã làm động vật tám kiếp rồi!” (Phi Phi: Thêm một em tự ký! Tỷ chắc chắn đã làm động vật tám kiếp rồi... và kiếp thứ chín này vẫn làm động vật phát tiết cho hần)

“Cô...! Hừ!” Hạ Vũ Trạch hừ lạnh một tiếng “Sao cô không tự mình nhìn vào gương xem? Nhìn thân thể trư không ra trư, vịt không ra vịt, làm sao cô có thể giống tôi được một chút nào, thế làm sao trở thành người một nhà nha?”

Nhìn lại chính mình, quả thật cô so với đứa bé gái bình thường thì có cao hơn một chút, thon thả hơn một chút.

“Nhìn kia! Cả lưng và ngực đều cùng một kích cỡ... bằng phẳng”

“Cái gì? Cho dù tôi cho bằng phẳng như thế nào thì cũng kệ tôi, chú chính là cái phao dựa chưa đi ngâm dấm ấy”

Hần cũng không biết rốt cuộc là mình bị bệnh nan y gì nữa, thế nhưng lại đi gây gổ cùng với nữ nhân đầu trư này. Kỳ thật cô cũng không có điểm nào gọi là nghèo kiết hủ lậu, chỉ là thấy cô gọi mình là ông chú già lông trắng nên nghĩ muốn cùng cô giao đấu vài hiệp thôi.

“Chú là con khi lông rậm!” Người đàn ông này một chút giáo dưỡng cũng không có. Thật uổng phí cái diện mạo trời phú kia của hần.

“Cô là con tiểu trư!”

“Ông chú già lông trắng!”

“Nghèo kiết hủ lậu không có gì hay ho!”

“Chú... chú đi ra ngoài cho tôi! Nhà của tôi không chào đón người như chú!”

Nhìn bộ dáng hùng hùng hổ hổ của cô, hần đột nhiên thật sự rất muốn cười. Lần đầu tiên có người dám cùng hần cãi tay đôi, hơn nữa hần cũng rất thích phụng bồi tiểu nữ nhân này, nhưng... hần vẫn không kiềm được mình nha “Phốc! Ha ha ha!”

“Cười cái gì mà cười?”

“Ha ha ha ha!!! Cô cũng quá mắc cười đi”

“Câm miệng! Không cho cười! Chú còn cười nữa tôi sẽ đá chú bay ra từ cửa sổ” Dám cười cô sao? Đừng quên đây chính là nhà cô nha.

“Phải không? Ha ha ha!!! Ha ha ha...” Vẫn là lần đầu tiên có người nói muốn đem hân đá văng ra ngoài. Những người khác nghĩ muốn nịnh bợ hân còn không kịp nữa. Bất quá, nữ nhân gốc nghiệt này cũng rất đáng yêu nha. Cái gì? Đáng yêu? Không đúng! Không phải đáng yêu! Tuyệt đối không phải đáng yêu! Áo giáp! Nhất định là hân nhất thời bị điên rồi!

“Mẹ?” Một bên Hạ Viêm túm lấy góc áo Chu Hiểu Hiểu “Mẹ không cần tức giận. Chú ba ba là sai lầm rồi. Tiểu Viêm nhi thay chú ba ba giải thích, thật xin lỗi mẹ”

“Này! Tiểu quý! Vì cái gì lại thay ba giải thích chứ?” Rốt cuộc là theo miệng đứa nhỏ này thì hân đã sai cái gì đây?

“Nhưng mà... Chú ba ba! Chú ba ba không nên nói mẹ như vậy. Mẹ cứu Tiểu Viêm nhi nè, đối xử với Tiểu Viêm nhi rất tốt nha, mẹ thấy cái gì ngon cho dù thềm đến đâu cũng đều nhường cho con ăn hết nha, mẹ chính là không có tiền... A! Chú ba ba, chúng ta cho mẹ tiền đi!” Hạ Viêm khờ dại nhìn Hạ Vũ Trạch. Hân bình thần cười như không cười ôm lấy đứa nhỏ. Nguyên lai nữ nhân này không hề đơn giản nha. Có thể nói là càng ngày càng đáng giận, thế nhưng lợi dụng đứa nhỏ này để có thể theo bên người hân. Bất quá, không sao cả. Hạ gia bọn họ cái gì chứ tiền thì không thiếu. Hân cúi xuống thân ôm lấy Hạ Viêm đặt trên vai.

“Tốt thôi! Nhưng mà Tiểu Viêm phải nhớ nha, ta là ba ba chứ không phải chú ba ba!” Nhìn đứa nhỏ gật đầu lia lịa, hân xoay người coi rẻ nhìn Chu Hiểu Hiểu “Này! Cô cần bao nhiêu tiền?”

Chu Hiểu Hiểu ngây ngẩn cả người, đây là cái gì nha? Cô cũng không phải vì tiền mới cứu đứa nhỏ này. Hân vì cái gì lại dùng loại ánh mắt này nhìn cô? Cô biết hân xem thường cô, cô cũng không tính toán gì cả. Nếu hân đã nói như vậy, cô nếu không xáo trá chơi hân một chút có phải hay không thực lãng phí ánh mắt chăm chọc của hân nha?

“Ha hã! Nếu tôi đã muốn cái gì thì chú có bán hết gian sản cũng không mua được đâu”

“Sao? Tôi không mua được à? Trên đời này còn có thứ tôi không mua được sao?” Cô gái này thật sự muốn đùa với hân à?

“Có!”

“Cái gì?”

“Không có gì, thứ tôi muốn thì chú sẽ vĩnh viễn cũng không mua được cho nên tôi không cần”

“Cô không nói thì làm sao tôi biết có mua được hay không!”

“Dù sao chú cũng không mua nổi”

“Tôi muốn cô nói! Cô rốt cuộc là muốn bao nhiêu tiền? Hoặc là cô vẫn muốn một cái thì đó?” Cô gái này rốt cuộc là muốn đèo bồng cái gì đây? Lấy thế lực cùng tiền tài trước mắt ở nhà họ Hạ, chẳng lẽ không thể mua được vài thứ có giá trị cho cô ta hay sao?

“Chẳng lẽ chú cho rằng mỗi người đều là vì một mục đích nào đó mới đi cứu người hay sao? Đừng tưởng có tiền là có tất cả!”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Có kẻ nào tiếp cận Tiểu Viêm đều không phải vì tiền? Lại có kẻ nào không phải vì tiền mà tiếp cận tôi?”

“Chẳng lẽ cứ có tiền là có tất cả hay sao?”

Đúng vậy! Chẳng lẽ có tiền là có mọi thứ sao? Lần này Tiểu Viêm rơi vào trong hồ tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên, tất cả đều do có người ở phía sau thao túng hết thảy. Vì âm mưu chia cắt gia tài kết sù của Hạ gia, bọn họ không dùng hết mọi mưu mà nhằm diệt trừ Tiểu Viêm cho bằng được. Nó chính là người thừa kế Hạ gia, mà chẳng phải anh trai hân cùng chị dâu đã là vật hi sinh cho lòng tham của bọn chúng hay sao?

Cuộc đấu tranh kịch liệt trên thương trường cùng với những âm mưu rắc rối trong nội bộ gia đình đã khiến anh trai hân dùng sinh mạng của mình để đổi lấy đứa em song sinh này.

Huyết mạch duy nhất của anh trai hân còn để lại trên đời này chính là Tiểu Viêm mà lúc ấy mọi người đều ước gì đứa nhỏ này cũng chết cùng với ba mẹ nó. Thế nhưng chỉ có cô, chỉ có cô là không để ý đến tính mạng của chính mình, bất chấp nhảy xuống hồ để cứu một đứa nhỏ không quen biết. Cô gái này thật sự giống như hân nghĩ chính là một người nông cạn sao?

“Cô nói đúng. Có lẽ cô cứu Tiểu Viêm chính là xuất phát từ lòng tốt của mình, thế nhưng tôi hy vọng bản thân mình có thể làm một điều gì đó giúp cô, coi như là báo đáp của tôi”

Thái độ khinh miệt lúc này nhanh chóng được thay đổi. Hai mắt hân lộ ra sự chân thành, Chu Hiểu Hiểu vòng một cánh tay trước ngực, tay kia thì sờ sờ cái mũi “Báo đáp? Có phải hay không nếu tôi muốn bất kỳ cái gì thì chú cũng đều cho?”

Hân biết rõ. Nếu như làm chuyện tốt mà không cần hỏi báo thì đâu phải là con người nữa, cái này chỉ có ở trong những bộ phim tình cảm suýt soát mà thôi “Ừ! Cô nghĩ muốn cái gì thì cứ việc nói ra”

“Nếu tôi nói ra thì chú không được tức giận”

“Tôi tức giận cái gì? Chỉ cần là thứ tôi có thể cho cô, bất cứ cái gì cũng đều được”

“Không được đòi ý!”

“Sẽ không!”

“Tôi đây nói?”

“Cô cứ nói đi!”

“Không được! Tôi còn lo lắng, chúng ta móc nghèo đi!” Nói xong, cô đưa ngón tay út của mình đến trước mặt hấn.

“Cô...! Thật phiền phức. Nếu không nói thì ta đi đây” Hấn làm bộ xoay người.

“Được được được! Để tôi nói” Chu Hiểu Hiểu giữ chặt góc áo của hấn như sợ hấn thật sự sẽ rời đi “Nếu chú có thời gian thì... thì... Quên đi! Vẫn là không nói thì hơn, chú đi đi!”

“Hừ! Tôi nói cái cô này, nếu không nói tôi đây liền phát tiết cho xem”

“Được rồi! Chú đừng nóng vội nha! Cái kia... cái này...”

“Đừng có ở đó mà cái này cái kia miết thế! Nói mau!” Nữ nhân này thật sự không được bình thường cho lắm.

“Cái kia... chú nếu có thời gian... Tôi là nói nếu có nha... có thể... mời tôi đi công viên trò chơi... chơi không?” Cô nói ra, thật sự đã nói ra, nói một hơi thật dài. Đây chính là ước mơ của cô từ nhỏ cho đến hơn hai mươi bốn tuổi, trước giờ cô chưa từng đặt chân vào công viên trò chơi. Nhìn thấy những đứa nhỏ khác có ba mẹ theo đi chơi cùng, cô thật sự rất hâm mộ. Thật sự cũng muốn mình được một lần đến những nơi đó chơi.

“...” Hấn không nói gì, quả nhiên, hấn rất tức giận. Yêu cầu của cô... hình như... hơi quá đáng.

“Cái kia... thực xin lỗi. Chú cứ coi như tôi chưa nói cái gì đi”

Trời ạ! Nữ nhân này là bị ngọc bẩm sinh sao? Cái gì cũng không muốn, chỉ là muốn đi công viên trò chơi? Hấn nhìn cô với ánh mắt phũ phàng không nói nên lời.

“Mẹ muốn đi công viên trò chơi viên sao? Tiểu Viêm cũng lâu rồi không có đi nha. Chú ba ba! Chúng ta cùng đi công viên trò chơi chơi đi được không?” Hạ Viêm ôm cổ Hạ Vũ Trạch, không nhẽo.

Hạ Vũ Trạch hết nhìn Chu Hiểu Hiểu lại quay sang nhìn tới Tiểu Viêm trong lòng, bất đắc dĩ phải đành thở dài nói “Ừm! Được rồi! Nhưng mà này Tiểu Viêm, ta là ba ba chứ không phải chú ba ba nha”

“Dạ!” Nó gật gật đầu.

“Hả?” Nó đồng ý sao?

“Này! Con...! Chỉ vì muốn vào công viên trò chơi như vậy mà cái gì cũng gật đầu hết hay sao?” Hấn muốn xác nhận lại một lần nữa.

“Ừ ừ!” Hai cái đầu lại cùng nhau gật gật “Tôi còn chưa nghĩ ra cái yêu cầu nào khó khăn cho chú là may mắn lắm đấy!”

“Ngu ngốc!” Hấn lạnh lùng nói một câu. Thật chẳng hiểu ra làm sao, cô gái tên Chu Hiểu Hiểu này rốt cuộc là cái dạng con gái gì đây? Một cơ hội tốt như vậy mà không biết tận dụng, thế nhưng lại đòi đến công viên trò chơi. Thật sự là vô cùng ngu ngốc! Bất quá, nói đi thì cũng phải nói lại, hấn thật sự muốn nghe đến cô mở miệng đòi hấn phải mua cái này cái nọ hay sao?

“Này! Đi ra ngoài ăn cái gì đi! Ngu ngốc!”

“Không cần... Tôi đã ăn xong rồi” Nói xong, Chu Hiểu Hiểu còn giơ lên ổ bánh mì trong tay.

“Bảo cô đi ra ngoài ăn, người nghe không hiểu à? Hay là không còn muốn đến công viên trò chơi nữa?”

“Được được!” Vừa nghe đến công viên trò chơi, Chu Hiểu Hiểu hai mắt tỏa sáng mong chờ “Nhưng mà... chú là người trả tiền đấy!”

“Đi mau! Ngu ngốc!”

“Ông chú già lông trắng! Không được nói tôi ngu ngốc!”

“Đáng chết! Cô kêu ai là ông chú già lông trắng?”

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Say rượu

Chiếc xe sang trọng hiệu Bentley dừng trước cửa nhà hàng món ăn Tây, nhân viên bảo vệ nhẹ nhàng mở cửa xe, thân ảnh tóc bạch kim khoát trên mình một bộ âu phục màu đen bước xuống, theo sau là đứa nhỏ giống thân ảnh trước như đúc và một cô gái... tầm thường.

“Này! Nơi này... sẽ mắc lắm đấy!” Chu Hiểu Hiểu ôm Hạ Viêm trong tay, nhỏ giọng nói.

“Dùng tiền của cô sao?” Hạ Vũ Trạch buông một câu châm chọc.

“Ách... Tôi không có đủ tiền nha” Muốn cô trả tiền sao? Kiếp sau đi.

“Nếu không trả thì cô không nên nhiều lời vô nghĩa vô nghĩa như vậy!” Thật sự một người lắm điều.

“Nhưng mà cũng không cần tiêu xài phung phí như vậy được” Cô nói thâm trong miệng.

“Số tiền này với tôi mà nói chính là rất nhỏ, cô cứ yên tâm mà ăn đi”

“...” Ông chú lông trắng tinh tình quái dị này, thật không rõ hẳn làm sao có thể sinh ra một đứa nhỏ đáng yêu như Tiểu Viêm nữa.

“Còn thất thần cái gì thế? Xuống xe mau!” Hắn tháo dây an toàn ra từ sớm, thậm chí tay đã muốn mở cửa xe “Chẳng lẽ còn muốn tôi tự mình mở cửa mời cô xuống hay sao?”

“A! Không cần, không cần”

“Vay mau xuống đi. Lề mề”

“Biết rồi” Cô cũng tháo dây an toàn ra cho mình rồi đến Hạ Viêm “Tiểu Viêm! Con xuống trước đi”

“Dạ!” Hạ Viêm nhảy xuống xe, Chu Hiểu Hiểu cũng đi theo xuống.

Bước chân vào nhà hàng, trong nháy mắt cô ngây ngẩn cả người. Nơi này thật xa hoa, đèn thủy tinh, vách tường hoa, quầy bar bằng gỗ đặc chế, hoa tươi khắp nơi... quả thực xa hoa hơn cả quán cà phê của Từ Đoàn Nhị vài lần. Thật xa xỉ, chẳng lẽ những kẻ có tiền đều thích cuộc sống phung phí như vậy nha?

Nhìn thấy Hạ Vũ Trạch tìm đến một vị trí bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, Chu Hiểu Hiểu cũng dẫn Hạ Viêm đi qua. Vừa đặt người xuống ghế, một nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp đã có mặt đưa thực đơn. Hạ Vũ Trạch ghé vào tai nói thầm với cô ấy vài câu, nữ nhân viên đột nhiên mặt đỏ lên như gấc chín, đôi mắt liếc về phía hắn khác thường.

Chu Hiểu Hiểu vẫn nhìn đông nhìn tây, thật sự là lấy Tiểu Viêm làm phúc nha, làm cho cô có thể một lần đặt chân vào nhà hàng xa hoa ăn cơm. Thật là cho dù có nằm mơ cô cũng không nghĩ đến... không đúng, cuộc sống xa xỉ này cho dù mơ cũng không dám mơ đến nửa ấy chứ.

“Cô còn muốn ăn cái gì không?” Hạ Vũ Trạch ngồi đối diện với Chu Hiểu Hiểu cất tiếng hỏi mà cô vẫn còn đắm chìm trong vui sướng, hoàn toàn không chú ý tới có người nói chuyện với mình.

“Cô còn muốn ăn cái gì không?” Nói liên tiếp mấy lần mà không thấy cô có bất kỳ phản ứng nào, Hạ Vũ Trạch hô to một tiếng “Này!”

“A! Cái gì?” Cô phục hồi tinh thần lại, nhìn hắn.

“Tôi hỏi cô còn muốn ăn cái gì nữa không?” Hắn muốn phát điên lên rồi. Cô ta thế mà còn vênh tai tập trung nghe piano.

“Tôi sao?” Cô chỉ chỉ chính mình, trầm tư một lát rồi mới ngượng ngùng mở miệng nói “Tôi đột nhiên muốn ăn trứng chim chưng”

Lời vừa nói ra, ba người quanh bàn bao gồm Hạ Vũ Trạch, nữ nhân viên phục vụ và Hạ Viêm đều ngó người sững sờ... trứng chim chưng? Đúng vậy! Cô chính là muốn ăn trứng chim chưng. Cực kỳ nhớ món trứng chim chưng của mẹ viện trưởng, mềm mềm, thật thơm, thật là khó có thể quên được.

“Mẹ! Trứng chim chưng là món gì vậy?” Hạ Viêm nhú mày khó hiểu nhìn Chu Hiểu Hiểu.

“Há? Con không biết sao?” Tuy rằng cô hương Tiểu Viêm nói nhưng lại dối lấy cả ba người đều nhất trí lắc đầu.

“Trứng chim chưng chính là trứng chim đánh đều ra, sau đó nêm nếm thêm chút gia vị đặc biệt rồi mang lên bếp chưng lên” Cô giải thích liền lại đổi lấy ba cái lắc đầu.

“Không sao cả. Tôi cũng không phải kén ăn, không có nó đâu không sao” Nhìn bộ dáng khó xử của nữ nhân viên phục vụ, cô cũng không dám làm phiền thêm nữa.

“Cứ như vậy mà làm đi” Hạ Vũ Trạch đem thực đơn đặt vào khay trả lại cho phục vụ, không quên trêu chọc vài câu “Người đẹp! Có ai đã nói em rất hấp dẫn chưa?”

“Không... Không có...” Nữ phục vụ đỏ mặt tiếp nhận thực đơn sau đó nhanh nhẹn xoay người rời khỏi.

“Haizz! Ông chủ! Chủ đi đến đâu cũng rất được hoan nghênh nha” Cô nói với giọng khinh thường.

“Vậy sao?” Tuy rằng đã muốn cảnh cáo cô không được gọi ông chủ này ông chủ nọ nhưng rõ ràng cô gái này trí nhớ không được ổn định cho lắm nên cũng không cần tốn hơi sức cho mấy chuyện vô bổ, dù sao chờ báo đáp xong, hần và cô cũng không cần phải gặp lại, càng không phải nghe cái từ ông chủ đáng ghét từ trong miệng cô thốt ra. Nhưng không hiểu vì sao khi nghĩ như vậy, hần cảm thấy hơi mất mát một thứ gì đó khó nói.

Trong chốc lát, đồ ăn đã được dọn lên. Màu sắc rực rỡ, mỹ vị đa dạng, tất cả những thứ này Chu Hiểu Hiểu chưa từng thấy qua một lần. Đang ăn, đột nhiên điện thoại của Hạ Vũ Trạch vang lên cắt đứt không gian của ba người.

“Tôi nghe điện thoại một lát” Chỉ chỉ điện thoại trong tay, hần đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

“Tiểu Viêm! Chủ ba ba của con đúng là một người bận rộn” Điện thoại của chính mình cho tới bây giờ cũng chưa có ai gọi đến. Mua điện thoại cũng là do trúng thưởng trong một lần mua mì ăn liền, quả thật đây là món đồ xa xỉ nhất trong tổng số tài sản của cô hiện giờ.

“Kệ chủ ba ba đi, con cũng chả biết nữa” Đứa nhỏ này chỉ chú tâm vào cuộc chiến thịt bò trên đĩa của mình.

“Ý! Đây là cái gì?” Chu Hiểu Hiểu nâng lên một chiếc bình thủy tinh lắc lắc “Là đồ uống sao?”

“Dạ! Hình như chủ ba ba vẫn thường xuyên uống thứ này” Hạ Viêm cũng không thèm ngẩng đầu lên, chỉ lo tập trung ăn cơm.

“Mẹ đây cũng phải nếm thử một chút” Nói xong, cô rót một ít ra ly của mình, sau đó bung lên đặt ở bên miệng liếm một ngụm. A! Là vị nho? Thật ngọt... Hình như là nước trái cây. Thật ngon. Chu Hiểu Hiểu uống một hơi hết ly, tiếp theo lại rót một ly đầy khác.

“Tiểu Viêm muốn uống nước nho không?”

“Dạ muốn”

Vì thế, cô lại rót cho Hạ Viêm một ly, hai người cùng nhau thưởng thức thứ bọn họ gọi là nước nho.

Lúc Hạ Vũ Trạch trở về, bình rượu nho đã muốn thấy tận đáy. Hần kinh ngạc nhìn hai gò má đỏ bừng của Chu Hiểu Hiểu cùng Hạ Viêm, thiếu chút nữa là muốn bóp nát chiếc điện thoại trong tay.

“Cô gái này! Đáng chết! Cô làm cái gì vậy hả?”

“Hả? Hắc hắc...” Chu Hiểu Hiểu lắc lắc cái ly trong tay ngây ngô cười “Nước trái cây này thật sự rất ngon nha. Còn không?”

“Chủ ba ba?” Hạ Viêm ngẩng đầu nhìn đến chủ ba ba của nó, cái đầu lung lay vài cái liền ghé vào trên bàn cơm nằm bất động.

“Này! Tiểu Viêm?” Chu Hiểu Hiểu quay đầu lại đẩy đẩy cánh tay của nó, thấy vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, cô liền hắc hắc cười nhìn thoáng qua Hạ Vũ Trạch, nói “Nó giống như đang ngủ”

“Hai người đem một bình rượu nho uống hết luôn sao?” Quả thực muốn hần tức muốn chết rồi, đây chính là bình rượu ủ 82 năm đặc biệt. Bình này là do một người rất quý tặng, hần bình thường cũng chỉ uống một hai chén, thế mà cô xem nó như nước trái cây uống hết tất cả sao? Một mình cô ta uống còn chưa tính, như thế nào lại có thể để cho cả Tiểu Viêm cũng uống thế này?

“Rượu nho? Cái gì là rượu nho nha?” Cô giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì say, trong mắt Hạ Vũ Trạch đột nhiên có chút thất thần.

Cô gái này lên có chút không xinh đẹp nhưng cũng không phải thật sự xấu, có thể nói là hơi thanh tú cũng được. Đôi mắt của cô tròn xoe, trong suốt, thật rất thuần khiết, không có chút dục vọng trong mắt như những người phụ nữ khác vây xung quanh hần. Sóng mũi của cô không cao, thế nhưng lại cực kỳ hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Đôi môi hồng hồng hơi hé ra giống như là đang mời mọc hần, làm cho hần thật muốn đoạt lấy chút ngọt ngào xúc động này.

Càng nghĩ càng cảm thấy không được đúng cho lắm, trong đầu hần lại muốn cái gì thế này? Bên người hần, loại phụ nữ nào lại không có, so với cô xinh đẹp hơn gấp vài lần, thậm chí là cả mấy chục lần cũng có, hần làm sao lại có thể có cảm giác với cô gái nghèo khổ xác này, lại cộc cằn, quê mùa nữa chứ? Hần lắc lắc đầu đuổi đi ý tưởng đáng sợ trong đầu.

“Cô tưởng là thứ cô đã uống chính là nước nho sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Nói xong cô đứng lên, cả người hướng đến Hạ Vũ Trạch “Ách! Thật ngọt... thật thơm... uống thật ngon...”

Từ trên người cô truyền đến vị ngọt ngọt, nồng nồng của nho làm tâm hần vốn bình tĩnh như mặt hồ đột nhiên nổi lên những gợn sóng lăn tăn.

“Hừ! Nhìn xem bộ dáng của cô kìa, xấu muốn chết” Hần cố ý nhắm mắt để không nhìn tới cô.

“Tôi biết nha... Tôi biết là tôi không xinh đẹp... Chú là đàn ông... mà đàn ông chính là... chính là thích những cô gái xinh đẹp... Vừa thấy con gái... con gái xinh đẹp... liền giống như ruồi bọ nhìn thấy đĩa xôi... nổi điên lên... Ách!”

“Cô!” Dám đem hần so sánh với ruồi bọ? Cô gái này thật không muốn sống nữa rồi.

“Chú... Chú già... Chú có biết hay không nha... Bô đáng chú thật xinh đẹp...” Hoàn toàn không chú ý tới hắc tuyến đã nổi đầy trên mặt hần, Chu Hiểu Hiểu vẫn cố gắng chống đỡ bản thân nói cho hết câu.

“Cô... Tôi đưa cô về nhà” Trần định chút rung động trong lòng, Hạ Vũ Trạch đẩy ra cánh tay bám trên người mình của cô.

“Tôi không cần!” Cô giống như đạn cao su dội trở lại, lần nữa dính chặt trên người hần, gắt gao ôm lấy cánh tay của Hạ Vũ Trạch “Tôi muốn đi theo chú, tôi không trở về nhà... Chú nói sẽ dẫn ta đi công viên trò chơi cơ mà... không thể... không thể thất hứa...”

“Cô có biết bản thân mình đang nói cái gì không?” Muốn đến nhà hần? Cô gái này điên rồi sao?

“Người ta chưa từng đến công viên trò chơi mà... Lúc còn nhỏ, ta mơ ước được đến đó dù chỉ một lần... đáng tiếc... đáng tiếc tôi không có cha mẹ... Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội đi... tôi không về nhà... tôi muốn đi theo chú... Lỡ như... lỡ như chú không giữ lời... không giữ lời... tôi đây phải đi đâu bất chú giữ lời đây?...” Cô giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hần. Có lẽ cô nói chuyện có chút lộn xộn, cô cũng không biết chính mình rốt cuộc là bị làm sao, cảm giác thân thể dường như muốn bay, đầu cũng ong ong cả lên, đại não dường như cũng không có hoạt động.

Hạ Vũ Trạch lâm vào chấn động, cô không có cha mẹ sao? Cô là cô nhi sao? Cô rốt cuộc cô gái như thế nào? Một bề ngoài lạc quan đến khó hiểu lại làm sao chứa đựng được tâm hồn bị thương đến vậy?

“Cô thật sự muốn theo tôi về nhà?”

“Đúng vậy!” Cô gật đầu.

“Cô đừng có hối hận” Hạ Vũ Trạch hần cũng không phải là cái gì chính nhân quân tử. Tuy rằng cô gái này không xinh đẹp, thế nhưng cô thủy chung vẫn là nữ giới nha. Hần cũng không cam đoan chính mình có thể quân tử để không làm cái gì có lỗi với cô.

“Không có!” Cô ánh mắt kiên định nhìn hần. Tuy rằng là say rượu nhưng dường như lại giống như đang làm nũng.

“Đáng chết!” Đối mặt với cô gái ngây thơ như vậy, tâm Hạ Vũ Trạch giống như nhảy lên tung tưng, chỉ thấy hần tay trái ôm lấy Hạ Viêm, tay phải đỡ Chu Hiểu Hiểu dựa lên trên vai mình bước đi. Hần lúc này mới phát hiện, cô gái này thật nhẹ, không giống hần nghĩ.

“Đi công viên trò chơi” Bị khiêng trên vai, Chu Hiểu Hiểu hưng phấn kêu to.

“Câm miệng!” Nói xong, hần khiêng một lớn một nhỏ hướng ra phía ngoài.

Lúc đến cửa nhà hàng, hần rút thẻ tín dụng từ bên trong túi đút đến quầy bar, lớn tiếng nói “Mua thuốc!”

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ta sẽ không chịu trách nhiệm

“Chú... Chú già... Chú già lông trắng...” Cô rốt cuộc bị làm sao vậy? Tại sao lại có cảm giác giống như say xe.

“Chú già... Tôi khát...”

Nhìn cô gái nằm trên giường mở miệng nói những lời vô nghĩa, Hạ Vũ Trạch bất đắc dĩ lắc đầu. Hần xoay người đến tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng, sau đó trở lại trước giường nâng Chu Hiểu Hiểu dậy, mang chai nước đút đến tận miệng cô.

“Cô không phải là muốn uống nước sao? Uống đi!”

Chu Hiểu Hiểu tiếp nhận chai nước khoáng uống ừng ực, chất lỏng trong suốt từ khóe miệng của cô tràn ra ngoài, theo chiếc cảm nhon chạy xuống dưới làm xuất hiện một đường cong hoàn mỹ, bộ ngực lúc ẩn lúc hiện.

Tùy tiện đem cái chai quăng sang một bên, cô dùng sức nắm áo của mình “Nóng quá!”

“Ách...” Hạ Vũ Trạch hít một hơi, cô gái này rốt cuộc có mình đang làm cái gì không đây?

“Nóng quá! Nóng quá!” Nói xong, cô quăng cái khăn quàng cổ, chuẩn bị cởi đến quần áo.

“Này! Cô...! Đủ rồi!” Hấn bắt lấy tay cô, nhanh chóng ngăn lại động tác nguy hiểm của cô.

“Chú già? Chú cũng nóng sao?” Hai gò má Chu Hiểu Hiểu đỏ bừng, một mặt vô tội nhìn hấn “Tôi giúp chú cởi quần áo”

“Cô gái này! Đáng chết!” Đối mặt với hai khóe mắt long lanh của cô, Hạ Vũ Trạch không kiềm được cảm xúc đẩy gãi cô trên giường “Cô an phận một chút không được sao?”

“Chú già... Chú cứ như vậy làm sao tôi giúp chú cởi quần áo đây?” Hai tay cô bị hấn kèm chặt trên giường, ông chú này hiện tại ở thật gần mình, hơi thở dộc ẩm nóng phả vào mặt cô, cô cảm nhận ngay cả tim của hấn cũng đập thật nhanh. Ông chú già trước mặt này có bộ dáng thật tốt nha. Ánh trắng xuyên thấu qua lớp thủy tinh của sô, rơi trên mặt hấn. Tầng ánh sáng trong suốt càng khiến hấn giống như tinh linh từ trên trời rơi xuống. Thật đẹp! Điều này khiến cho cô không thể nào dời đi ánh mắt mình.

“Chú già... chú thật xinh đẹp nha”

“Cô ở đây là đang câu dẫn tôi sao?”

“Không nha...” Cô còn chưa nói xong, hấn đã chiếm giữ lấy đôi môi mềm mại đó. Có mỗi ông trời mới biết hấn rốt cuộc có bao nhiêu khát vọng được chạm vào đôi môi này, thật mong muốn được hôn lấy cô gái ngọt ngào trong lòng. Thật lâu... hấn mới buông cô ra, đôi môi đã sưng đỏ, nhìn thẳng vào hai mắt đã xuất hiện chút dục vọng của cô.

“Nếu cô ở đây là để câu dẫn tôi... vậy cô đã thành công”

“Chú... Chú già!... Tôi... Tôi không... Không có...” Chu Hiểu Hiểu há mồm thờ phỉ phò, chưa từng hôn qua ai nên cô không hề có chút kinh nghiệm nào, lại không biết trong lúc hôn mình có thể dùng mũi để hô hấp.

“Hiện tại... hồi hận sao?” Hấn trêu tức hỏi.

“Hả?” Chu Hiểu Hiểu tròn to mắt nhìn hấn, gương mặt trông thật ngây thơ, không rõ hấn đang nói cái gì.

“Hiện tại hối hận thì cũng đã quá muộn! Bởi vì... tôi đã muốn dùng không được...” Hấn nắm chặt lấy hai tay cô đặt trên đầu giường, một tay giữ lấy, một tay chỉnh lại thân người cô sai cho thật khớp với vị trí của mình hiện tại. Hấn phải cướp đoạt hết ngọt ngào của cô gái này. Đúng vậy! Tất cả của cô đều là của hấn.

..... Hoa lệ phân cách tuyến .....

Sáng sớm, ánh dương xuyên thấu qua khe hở của bức màn thêu, chiếu rọi đến trên giường. Nhìn vào gương mặt của tên đàn ông tóc trắng đang trần trụi nằm trên giường, lấm lụng phẳng dường như muốn che kín đi từng vết máu đỏ. Chu Hiểu Hiểu tròn tròn mắt, hiển nhiên vết máu chói mắt này chính là kiệt tác của cô... Cô vốn tưởng rằng tất cả những chuyện đêm qua đều là giấc mộng, nhưng mà phía dưới truyền đến từng trận đau đớn đã nhắc nhở cô rằng đây không phải mộng, đây là sự thật. Cô nhanh chóng bị mất đi lần đầu tiên quý giá, mà đối phương lại là ông chú tóc trắng chỉ mới quen biết ngày hôm qua.

Cô rốt cuộc là nên khóc hay nên cười đây? Bây giờ cũng không phải lúc ngồi suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra tối hôm qua. Nếu như ông chú này tỉnh dậy phát hiện cô ở trên giường hấn nhất định sẽ rất tức giận, hấn vẫn rất ghét cô đẩy thôi. Mà hiện tại nhất định sẽ càng ghét người trèo lên giường của hấn.

Nhớ rõ đêm qua, cô vì cảm thấy nóng nhiệt liệt cởi hết quần áo của chính mình, sau đó lại nghĩ hấn nhất định cũng nóng giống mình bèn giúp hấn thoát hết quần áo... Trời ạ! Tất cả đều là do cô sao? Không được! Nhất định phải nhân cơ hội hấn còn đang ngủ mà cố gắng chạy cho thật nhanh.

Cô đem ánh mắt nhìn thân ảnh trần trụi của Hạ Vũ Trạch trên giường, sau đó rón ra rón rén leo xuống dưới, tìm kiếm quần áo của mình trong đồng hồ độn trên mặt đất.

“Này!” Thanh âm khàn khàn từ phía sau truyền đến, Chu Hiểu Hiểu giống như người gỗ đứng im tại chỗ không dám động dấy.

“Em vẫn còn muốn câu dẫn anh sao?” (Phi Phi: Đổi cách xưng hô cho hấp dẫn nhé!)

Cô máy móc quay người lại, nhìn vào gương mặt tươi cười của Hạ Vũ Trạch đang dựa lưng trên thành giường.

“Lên đây!” Hấn hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay.

“Tôi... Tôi...” Chu Hiểu Hiểu theo bản năng nắm mớ quần áo che trước ngực.

“Anh muốn em lên đây”

“Anh... Anh...”

“Đi lên!”

“Anh... Tôi... Tôi...”

“Anh muốn em lập tức trèo lên đây” Hấn rống lớn một tiếng.

“Tôi mới không nghe theo lời của anh” Cô nghiêm mặt nói.

“Em thật sự sẽ không trèo lên đây?”

“Không lên!”

“Thật sự? Thật sự không lên?”

“Không lên! Đánh chết cũng không lên!”

“Tốt lắm, anh đi xuống!” Nói xong hấn làm bộ đứng dậy, chiếc chăn màu xanh lục nhạt theo chuyển động của hấn mà rơi dần xuống. Bộ phận bí mật của đàn ông cùng với cơ thể nam tính của hấn cứ như vậy hiện ra trước mặt Chu Hiểu Hiểu. Gương mặt cô đùng một cái đỏ lên như gấc chín, lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Hạ Vũ Trạch từ trên giường bước xuống dưới, đi đến bên cạnh Chu Hiểu Hiểu, cúi người xuống tới gần bên tai cô nói nhỏ “Em đây là đang thẹn thùng sao?”

“Mối... mối không có!” Cô một phen đẩy hấn ra, dự định sẽ một phát chạy thật nhanh ra ngoài.

“Đi đâu?” Hấn giữ chặt lấy tay cô.

“Về nhà!” Cô đưa lưng về phía hấn, những đường cong gợi cảm cùng tấm lưng trắng nõn nà lại hấp dẫn ánh mắt hấn.

“Em cứ như vậy mà đi sao?”

“Tôi còn ở đây làm cái gì?”

“Chẳng lẽ em lại không chịu trách nhiệm với anh sao?” Hấn trêu tức hỏi. Thường thường câu này đều là do những người phụ nữ khác nói với hấn, không nghĩ tới hôm nay nó lại xuất ra từ miệng mình.

Chu Hiểu Hiểu thân mình cứng đờ, mạnh mẽ quay đầu lại lớn tiếng nói “Dù sao tôi cũng sẽ không phụ trách”

Hấn ngậm ngẫn cả người, căn bản hấn cũng không tính toán rằng mình sẽ phụ trách cô, thế nhưng khi vừa nghe đến lời này của cô, trong lòng hấn đột nhiên có chút khó nói. Cô không có khóc lớn, nháo tới nháo lui bắt hấn phải chịu trách nhiệm sao? Quay đầu nhìn đóa hoa màu đỏ bắt mắt trên tấmgrap giường, chẳng lẽ lần đầu tiên đối với cô mà nói là thứ không quan trọng sao? Rốt cuộc đầu óc cô gái này đang nghĩ cái gì vậy?

“Tôi cũng không phải cố ý cường bạo anh” Cô thật ủy khuất, rõ ràng người bị thương tổn chính là bản thân, thế mà hấn lại bắt cô gánh vác hết hậu quả sao?

“Ách! Cường bạo?” Hình như người bị cường bạo là cô thì phải? Hấn thay đổi bộ mặt bất cần bằng bộ dạng ủy khuất, nói “Vậy em nói anh phải làm sao bây giờ? Anh bị em cường bạo mất rồi”

“Tôi... Tôi khi đó rõ ràng là mơ mơ màng màng, cho nên... cho nên không tính. Dù sao anh cũng không có gì phải gọi là thiệt thòi” Ông chú già này rốt cuộc muốn như thế nào đây? Hấn hấn là không thiếu phụ nữ bên người nha. Bộ dạng tốt như vậy, tùy tiện giơ tay cũng hót được một nắm người theo bên cạnh.

“Vậy còn những chuyện em đã làm với anh đấy, chẳng lẽ em không nên phụ trách sao?” Hấn giờ biểu tình khóc không ra nước mắt, giống như bô đáng thật sự bị thương, mà trong lòng hấn đã sớm cười đến chịu không nổi. Thú vị! Cô gái bé nhỏ trước mắt này thật sự rất thú vị, lối suy nghĩ của cô thật khác biệt với những người bình thường nha.

“Này!... Vậy anh... Vậy anh nói tôi phải làm sao bây giờ? Tôi lại không có tiền bồi thường cho anh” Nói xong, khóe mắt của cô xuất hiện nước mắt. Cô thật sự chịu không nổi trách nhiệm này. Hấn không thiếu tiền, thậm chí cái phòng ngủ này của hấn còn lớn gấp mấy chục lần căn phòng thuê trọ tồi tàn của cô. Nếu hấn mở miệng bắt cô phải bồi thường, cô thật sự không có cái gì để mà đền cho hấn.

Hấn ngậm ngẫn cả người. Nhìn nước mắt của cô, trái tim của hấn đột nhiên co thắt lại. Hấn chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn với cô, căn bản không cần cô phải phụ trách cái gì cả. Nói cách khác, chính hấn cũng không nghĩ tới sẽ phụ trách cô. Nhưng mà, nếu là cô, hấn cũng không ngại có thêm một người

phụ nữ thú vị ở bên cạnh. Ý tưởng này vừa xuất hiện, bản thân hắn cũng bị dọa, hắn như thế nào có thể nghĩ đến cho phép cô gái này ở bên cạnh mình? Đây không phải tác phong của hắn nha.

“Tôi bắt quá chỉ một đứa nghèo kiết xác, lại không có tiền cũng không có gì đáng giá bên người. Anh đừng làm tôi khó xử được không? Nói rõ hơn một chút, người thiệt thòi rõ ràng là tôi nha” Thấy hắn thật lâu cũng không nói chuyện, Chu Hiểu Hiểu xoay người đối mặt với hắn.

“Vậy em rốt cuộc vẫn là mặc kệ anh sao? Em thật là một cô gái không có trái tim”

“...” Chu Hiểu Hiểu bậm môi, nước mắt cũng đi đà lạch tạch chảy xuống “Ông chú già... Hu hu hu... Chú rốt cuộc là muốn thế nào?... Hu hu hu...”

“Em...” Cô khóc sao?

“... Hu hu hu... Chú khi dễ người khác...”

“Được rồi! Đừng khóc. Anh không cần em phụ trách nữa” Hắn vì cô mà lau đi nước mắt trên mặt. Nước mắt của cô khiến tâm của hắn cũng muốn theo đó mà nhảy ra ngoài.

“Thật... Thật sao?” Cô lau đi nước mắt trên mặt, khò đại tròng lớn hai mắt nhìn hắn.

“Haizz!” Thật sự là thất bại trong tay cô, cô gái này trong nào đều là cái gì đây?

“Không được đổi ý đó”

“Sẽ không!” Đây là kết quả hắn muốn nha, hắn lại không có ngốc, nếu mỗi lần làm xong đều phải chịu trách nhiệm thì vợ hắn hiện tại chắc cũng đầy cả vài chiếc xe tải. Bất quá lời nói tuy là như thế nhưng không hiểu sao trong lòng hắn vẫn xuất hiện một chút cô đơn.

“Này... Ông chú... Chú còn có thể mang tôi đi công viên trò chơi không?”

Cô cũng không thể nói những câu khiến người khác muốn tự tử như vậy được. Mỗi một câu đều không hề bình thường chút nào. Hắn lại thất bại trong tay cô, thậm chí là thua hoàn toàn.

“Haizz! Được rồi!”

“Không được đổi ý đấy”

“Sẽ không!”

“Ha ha... Hu ra...” Chu Hiểu Hiểu nín khóc mỉm cười, hơn nữa cười đến cực kỳ vui vẻ. Giống như mọi chuyện đêm qua chỉ đơn thuần là một giấc mơ khi ngủ.

“Haizz!” Hạ Vũ Trạch nhẹ giọng thở dài nhìn Chu Hiểu Hiểu. Cô rốt cuộc là người như thế nào đây? tại sao ánh mắt của hắn lại không thể nào rời khỏi thân ảnh của cô? Cô lại không xinh đẹp, dáng người cũng thật là bình thường, tính cách cổ quái, còn nghèo kiết hủ lậu. Muốn chết! Hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Thật sự là cho tới bây giờ, cái cảm giác này chưa từng xuất hiện trong cuộc đời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Xuất ngoại

Phòng tắm của hắn cũng thật lớn, không giống với phòng tắm căn phòng thuê trọ của cô. Ngâm mình trong bồn tắm thật rất thoải mái, mấy ngày này xảy ra toàn những chuyện đến mơ cũng không thấy được. Vô duyên vô cớ lại trở thành mẹ của Tiểu Viêm, lại vô duyên vô cớ cường ông chú lông trắng kia. Tuy nói là cô cường bạo hắn, nhưng mà... loại chuyện này... có vẻ giống như hắn đang chiếm tiện nghi của cô hơn. Mà thôi... quên đi! Không cần phải cứ nhớ đến chuyện này làm gì, chẳng lẽ cô thật sự phải chịu trách nhiệm với hắn sao? Cô quả thật làm không được nha, hơn nữa hắn lại không thiếu phụ nữ vây xung quanh, cũng không nhất thiết cần cô phải phụ trách.

Không biết hắn đang làm cái gì đây? Hắn cũng không cần tắm rửa sao? Haizz! Lo lắng làm cái gì. Phòng ngủ của hắn cũng có phòng tắm thì nhất định những phòng khác cũng có. Kỳ thật... người kia cũng không phải rất xấu, chính là tính tình có vài chỗ rất thối. Hắn còn đáp ứng dẫn cô đến công viên trò chơi mà. Ngấm đi ngấm lại thấy thật vui vẻ nha.

“Ui da!” Nửa người dưới đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức. Cô cúi đầu nhìn trên người mình liền thấy một vết xanh tím, đột nhiên lại cảm thấy được hắn thật sự là một ông chú lông trắng độc ác.

“Mẹ...” Xuyên qua làn sương mù lượn lờ, một thân ảnh nhỏ nhắn từ bên cánh ngửa đầu dò xét.

“Tiểu Viêm?”

“Mẹ! Con có thể đi vào không?”

“Vào đi!” Đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó “A! Khoan hãy tiến vào, mẹ không có mặc quần áo nha”

“Dạ!” Định nhắc chân vào, nó đột nhiên trấn định đứng im một chỗ “Mẹ! Chú ba ba bảo con nói với mẹ rằng chú ba ba phải ra nước ngoài, khoảng hai tháng mới trở về”

“Cái gì? Ông chú già phải ra nước ngoài?” Chu Hiểu Hiểu nhảy dựng từ trong bồn tắm lớn trào ra ngoài. Hắn phải xuất ngoại? Cô phải làm sao bây giờ? Hắn còn chưa đáp ứng chuyện của cô mà. Không phải sẽ đưa cô đến công viên trò chơi thật thoải mái một lần hay sao? Tại sao bây giờ lại không chịu giữ lời?

“Đúng vậy!” Hạ Viêm khó hiểu nhìn mẹ. Mẹ của hôm nay sao hơi khác với mẹ của trước kia nha “Chú ba ba đang soạn đồ”

Cô ngồi dậy thay đồ, sải bước tiêu sái ra khỏi phòng tắm quả nhiên nhìn thấy Hạ Vũ Trạch đang soạn quần áo bỏ vào vali.

“Này! Ông chú! Không phải chú đã hứa là sẽ đưa tôi đi công viên trò chơi sao?”

Hạ Vũ Trạch quay đầu lại nhìn Chu Hiểu Hiểu. Hiển nhiên hắn đã tắm rồi, còn đang mặc trên người một bộ sômi sạch sẽ, mái tóc màu trắng bạch kim còn vươn chút nước.

“Cô!” Cô gái này là gan cũng thật lớn, cứ trống trơn như vậy mà chạy đến đây sao? Cho dù cô có không sợ để hắn xem thì cũng phải lau cho khô thân mình rồi hãy chạy đến chứ. Chẳng lẽ cô không sợ lạnh sao?

“Dù sao chú cũng không thể cứ như vậy mà đi. Chú đi rồi tôi phải làm sao bây giờ? Ai mang tôi đi công viên trò chơi?” Cô sải chân bước đến giữ chặt cánh tay hắn.

“Sẽ có người mang cô cùng Tiểu Viêm đi” Hai mắt nhìn thẳng vào thân thể cô đỏ lên vì ngâm trong nước ấm, trong đầu còn lưu lại sự nhiệt tình của cô đêm qua “Này! Trước tiên cô hãy mang quần áo mặt vào xem nào”

Hắn không muốn cho bất luận kẻ nào khác nhìn đến thân thể của cô, cho dù là Tiểu Viêm cũng vậy!

“Cái gì?” Chu Hiểu Hiểu như điện giật buông vội bàn tay đang giữ lấy hắn ra, cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể của chính mình. Cô kêu to một tiếng xoay người chạy vội về phòng tắm.

..... Hoa lệ phân cách tuyến .....

“... Mấy ngày này cần cái gì cứ nói với Mạc Lâm” Đứng khu kiểm tra na ninh của sân bay, Hạ Vũ Trạch chỉ chỉ người bạn tốt ở bên cạnh – Mạc Lâm “Hắn chính là Mạc Lâm”

Mạc Lâm lạnh lùng hướng Chu Hiểu Hiểu cùng Hạ Viêm gật gật đầu, Hiểu Hiểu cũng hướng hắn gật gật đầu sau đó nhìn Hạ Vũ Trạch nói “Ông chú! Chú chừng nào thì trở về?”

“Đại khái phải hơn hai tháng tôi mới có thể trở về. Trong lúc tôi đi, cô phải chăm sóc Tiểu Viêm cho thật tốt đấy, nhớ không?”

Cô gật đầu thật mạnh. Ông chú già hôm nay trông thật nghiêm túc nha, có thể là bởi vì Tiểu Viêm không chịu đi cùng với hắn. Hắn vốn muốn đưa Tiểu Viêm cùng đi nhưng nó một hai cứ đòi phải ở cùng cô, ai bắt ép, đe dọa như thế nào cũng không chịu. Nhìn ông chú trừng mắt nhìn cô đến muốn rơi cả tròng mắt xuống đất, thật sự là rất khủng khiếp.

“Mạc Lâm, trong lúc tôi không có ở đây, mọi chuyện trông cậy vào ngươi. Chuyện công ty tận lực khiến cho Lâm Chí Dịch đi làm, ngươi không cần lo lắng cái gì, tôi sẽ ở phía sau màn thao túng tất cả. Hắn muốn nháo cứ để cho hắn nháo, chỉ cần không làm gì khiến Tiểu Viêm thương tổn là được” Hạ Vũ Trạch xoay người dặn dò vài câu.

“Cô ta là tình nhân của ngươi sao?” Mạc Lâm chỉ chỉ Chu Hiểu Hiểu trước mặt, vẫn là một bộ mặt lạnh lùng không chút thay đổi.

“Làm sao có thể?” Hạ Vũ Trạch lớn tiếng phản bác, mặt Chu Hiểu Hiểu phút chốc đỏ ửng lên.

“Vậy sao?” Mạc Lâm bất đắc dĩ nhún nhún vai nói “Thật đáng tiếc, còn tưởng rằng mắt ngươi cuối cùng cũng có lợi”

“Này! Họ Mạc! Ngươi có ý gì?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy cô ta rất tốt. Nếu ngươi không thích thì cứ để cho ta thích đi” Vẫn là vẻ mặt nhất quán lạnh lùng, giọng nói cũng lãnh theo cử chỉ.

“Mạc Lâm! Ngươi làm sao vậy? Mắt ngươi sẽ không tì tẽ đến nỗi phải đi coi trọng một đứa con gái quê mùa này chứ?” Hạ Vũ Trạch kinh ngạc. Cho tới bây giờ một người chưa bao giờ đề cập đến chuyện tình yêu nam nữ như Mạc Lâm làm sao có khả năng coi trọng một người không mấy hứng thú như Chu Hiểu Hiểu?

Lời hắn vừa nói ra, Chu Hiểu Hiểu liền cảm thấy được tâm mình dường như đang quặn thắt. Xem ra, cô trong mắt hắn chính là vừa quê mùa, vừa nghèo hèn lại vừa không chút hứng thú. Ngày hôm qua lúc hắn nói cô như thế thì cô cũng chỉ cảm thấy hơi giận thôi, nhưng hiện tại lại nghe hắn nói thêm một lần này, cô cảm thấy lòng mình thật đau.

“Coi trọng cô ấy là không thể sao? Dù sao ngươi cũng không thích, mà không phải... xem ra ngươi là thật chán ghét cô ấy. Ngươi đã không thích thì để ta thích là được”

Hạ Vũ Trạch ngây ngẩn cả người. Bình thường Mạc Lâm nói với hắn mỗi câu cũng không vượt qua bảy chữ, mà nay hôm nay tên này thật sự có rất khác thường, chẳng lẽ... là coi trọng cô thật sao? Nghĩ vậy, trong lòng hắn rất không thoải mái, bản thân vì cái gì lại để ý điều này như vậy? Bất quá chỉ là tình một đêm, quá khứ dù sao cũng nên quên đi thôi. Chu Hiểu Hiểu đối với Mạc Lâm có gì hứng thú? Tên này vốn dĩ muốn gì có đó, vì sao lại thích cô được?

“Ngươi không thể thích cô!” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

“Vì cái gì lại không thể?” Mạc Lâm vẫn là thái độ hờ hững.

“Bởi vì... Đáng chết! Tôi thật sự rất chán ghét cô ta. Ngươi nếu cùng cô ta ở chung một chỗ thì chẳng phải tôi phải thường xuyên nhìn thấy cô ta à? Thật phiền chết! Tóm lại, vô luận ngươi muốn thích ai đều được cả, chỉ có cô ta là không được”

“Tôi rất thích cô ấy”

“Tôi nói không được là không được, đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy. Được rồi! Tôi phải đi đây” Nói xong, Hạ Vũ Trạch xoay người chuẩn bị đi qua khu an ninh.

“Chỉ cần ngươi thích, tình nhân của ta đều sẽ cho ngươi. Lời này chính là ngươi đã từng nói”

Thân ảnh trong khu an ninh lay động một chút, hắn quay đầu lại nhìn Mạc Lâm, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói “Không được thích cô ta, ngàn vạn lần không được” Nói xong hắn cũng không quay đầu lại, tiêu sái đi qua khu an ninh.

“Chú ba ba, hẹn gặp lại. Trờ về sớm một chút nhé!” Tiểu Viêm hướng tới khu an ninh phát phát tay. Nó không hiểu chú Mạc cùng chú ba ba rốt cuộc là đang nói cái gì, nhìn thân ảnh chú ba ba dần dần biến mất, nó ngẩng đầu nhìn mẹ. Mẹ dường như cũng đang nhìn theo phương hướng giống chính nó.

Nhìn thấy thân ảnh của cái ông chú già vô duyên đó biến mất ở khu an ninh, tâm tình Chu Hiểu Hiểu vẫn còn trong lơ lửng. Cô cũng hoàn toàn không biết hai người bọn họ vừa mới đang nói cái gì, bất quá có thể khẳng định hắn thật sự rất chán ghét cô. Chán ghét đến nỗi không muốn kẻ nào thích cô.

“Hắn thích cô” Thanh âm lạnh như băng lại vang lên bên tai, Hiểu Hiểu cảnh giác ngẩng đầu lên nhìn Mạc Lâm đầy vẻ khó hiểu.

“Anh có ý gì?”

“Không ai hiểu tên kia rõ ràng hơn tôi” Ánh mắt Mạc Lâm dừng lại ở khu an ninh cũng không có nhìn cô “Ta quen hắn mười một năm rồi. Đối với tính tình của hắn lại rõ như lòng bàn tay. Cô là cô gái đầu tiên được hắn mang về nhà, cho nên nói... hắn thích cô”

“Mạc đại ca! Anh đừng hiểu lầm. Ngày hôm qua là do ta uống rượu say mới có vô lễ đi theo hắn” Cô lo lắng vì chính mình mà giải thích “Tôi nghĩ hắn cũng là thương hại tôi mới phải mang tôi về nhà, không có ý gì khác đâu”

“Hừ! Cô không rõ hắn bằng tôi. Hắn tuyệt đối chính là loại đàn ông có thể đem phụ nữ say rượu ném ở bên ngoài mà không quan tâm. Hắn vốn dĩ không thích phụ nữ uống rượu, cho nên... hắn nhất định vì cô là động tâm”

“Cái người này! Hắn rõ ràng nói là chán ghét tôi cơ mà. Anh tại sao lại cứ bảo là hắn thích tôi?”

“Bởi vì... tôi cũng thích cô”

“Cái... Sao?” Chu Hiểu Hiểu khó hiểu, suy nghĩ bằng ba chân cũng không nghĩ được tên này rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Đừng hiểu lầm. Thích của tôi cùng với thích của hắn không giống nhau. Tôi chỉ là thích nhìn thấy cô cùng hắn ở một chỗ, bởi vì cô là một cô gái rất đặc biệt” Mấy ngày trước hắn mới điều tra ra thông tin của cô, cô thuộc loại người làm cái gì cũng đều không được. Sau khi tốt nghiệp đã xin làm ở rất nhiều nơi nhưng không có chỗ nào vượt qua hai tháng. Cô là cô nhi, không cha không mẹ, lá gan của cô đặc biệt rất nhỏ. Tuy rằng cô không biết bơi nhưng sẵn sàng nhảy xuống hồ cứu Tiểu Viêm. Cho nên hắn cảm thấy được cô quả thật rất đặc biệt. Lúc Hạ Vũ Trạch muốn mang Tiểu Viêm đi tìm năng đã không cho hắn đi cùng, hắn cảm thấy được Hạ Vũ Trạch nhất định sẽ thích cô gái đặc biệt này.

“Mạc đại ca! Thật sự là không như anh nghĩ đâu” Chu Hiểu Hiểu lắc lắc đầu. Bọn họ vốn là hai người ở hai thế giới khác nhau, nếu không do Tiểu Viêm, số phận của bọn họ thật giống như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn cũng không gặp nhau tại một điểm.

“Nếu không có Tiểu Viêm thì chúng ta cũng sẽ không quen biết. Hắn ở trên đường cái nhìn thấy ta nhất định cũng sẽ không liếc mắt đến ta dù chỉ một

cái” Đúng vậy, hần đã từng nói qua. Với diện mạo của cô chỉ có thể kích thích đến hai mắt hần bị đau mà thôi.

“Đảm bảo nếu hai người không biết nhau, hần cũng sẽ nhìn đến cô”

“Anh... anh rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

“Cô muốn nghe một câu chuyện xưa không?”

“Chuyện xưa?” Cô khó hiểu.

“Đúng vậy!” Thái độ của Mạc Lâm vẫn là lạnh lùng “Một câu chuyện nói dài cũng không dài lắm”

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chuyện xưa

Chu Hiểu Hiểu nằm trên giường nghĩ đến câu chuyện mà Mạc Lâm đã kể cho cô nghe sáng nay. Đúng vậy! Là một câu chuyện rất xưa, một câu chuyện nói dài cũng không phải là dài.

Thì ra ông chú già kia cũng là cô nhi. Từ nhỏ vốn không sự thương yêu, chăm sóc của cha mẹ, nhưng hần so với cô tốt hơn một chút vì hần có một cái gốc là gia đình thương nhân giàu có.

Ông nội của Hạ Vũ Trạch có hai người con trai, cha hần cùng với bác của hần. Y theo gia truyền, con trai sẽ kế thừa công ty quản lý trò chơi, con gái sẽ kế thừa công ty bất động sản của gia đình. Trong lúc bác của Hạ Vũ Trạch quản lý công ty bất động sản, sau khi kết hôn khoảng ba năm thì công ty tuyên bố phá sản. Đó cũng là lúc mẹ của hần sanh ra hai đứa con song sinh, cũng bởi vì sinh khó mà mẹ hần cũng nhắm mắt xuôi tay vĩnh biệt trần thế, mà cha hần cũng bởi vì tưởng niệm vợ nên cuối cùng cũng vì buồn bực mà chết. Cho nên... Hạ Vũ Trạch cùng anh trai sau khi ra đời cũng chưa từng nhìn thấy cha lẫn mẹ.

May mắn là ông nội đối xử với anh em hai người thật tốt, cho đến khi anh trai Hạ Vũ Trạch kết hôn, ông nội mới qua đời. Khi đó bọn họ cũng không có thời gian lẫn năng lực giải quyết chuyện công ty trò chơi, trong lúc nhất thời tất cả mọi chuyện đến cùng nhau như công ty gặp bấp bênh. Ngay khi ấy, bác của Hạ Vũ Trạch dẫn con trai mình trở về trợ giúp bọn họ, kỳ thật nói là tìm nơi nương tựa thì có lẽ đúng hơn. Anh họ giúp bọn hần đem công ty chỉnh đốn gọn gàng, một lần nữa đứng lên. Đó là đoạn thời gian Hạ Vũ Trạch đi du học tại Mỹ, anh trai hần cùng vợ ra nước ngoài du lịch, trong nhà lẫn công ty đều dựa vào một mình anh họ xử lý.

Cứ như vậy mà ba năm trôi qua, anh trai Hạ Vũ Trạch ôm Tiểu Viêm mới vừa một tuổi về nhà, hần cũng vừa tốt nghiệp đại học bên Mỹ trở về. Lúc bọn họ tiếp nhận công ty từ tay anh họ thì biến cố liền xảy ra.

Nhà anh trai Hạ Vũ Trạch không biết vì cái gì lại bốc cháy. Ngay lúc đó, anh trai hần cùng vợ vì cứu hần cùng Tiểu Viêm mà mất mạng.

Lúc đó Hạ Vũ Trạch liền âm thầm thề, nhất định sẽ không khiến bọn họ thất vọng, nhất định phải đem đứa nhỏ nuôi lớn. Cứ như vậy, hần lúc ấy chỉ mới hai mươi lăm tuổi đã phải một mình gánh lấy công ty, nuôi Tiểu Viêm năm năm, cho đến bây giờ cũng chưa có kết hôn.

Kỳ thật chuyện phát sinh năm năm trước, hần vẫn luôn nghĩ đó là chuyện ngoài ý muốn. Cho đến khi Tiểu Viêm mất tích hần mới bắt đầu nhận thấy sự tình cũng không bình thường như vậy, vì thế liền phái Mạc Lâm đi điều tra cho rõ.

Cuối cùng kết quả không ngoài dự đoán của hần, tất cả đều do anh họ của hần gây ra. Nguyên nhân hần là rất đơn giản, chính là tranh giành quyền thừa kế thừa. Bởi vì gia huấn đã từng nhắc qua, nếu người thừa kế trực hệ tử vong hoặc là mất tích thì sản nghiệp gia tộc sẽ giao cho thế hệ thứ hai kế thừa.

Mà thế hệ thứ hai này chính là bác trai của Hạ Vũ Trạch.

Chu Hiểu Hiểu thật sự không hiểu gia tộc tranh đấu của bọn họ là như thế nào, nhưng cho dù là có tranh giành bất kỳ cái gì đi chăng nữa thì bọn họ cũng không thể đem một đứa nhỏ vừa mới ra đời làm mục tiêu được, Tiểu Viêm lúc đó ấu thật còn quá nhỏ. Chẳng lẽ đây là cuộc sống của xã hội thượng lưu sao? Cô không biết, rõ ràng đây sẽ là một gia đình thật hạnh phúc lại bị cuộc tranh đấu gay gắt năm đó khiến cho chương chương khí mù mịt.

Chu Hiểu Hiểu rốt cục cũng hiểu được tại sao Tiểu Viêm vẫn kêu Hạ Vũ Trạch là chú ba ba mà không phải là ba ba, thì ra hần không phải là người sinh ra nó, hần chỉ là người nuôi dưỡng, lại là chú của nó.

“Mẹ? Mẹ đang suy nghĩ cái gì đó?” Không biết khi nào thì Tiểu Viêm đã trèo lên giường ôm chặt lấy người cô.

“Tiểu Viêm?”

“Mẹ... Chú ba ba đi rồi. Mẹ có nhớ chú ba ba không?”

“Mẹ? Mẹ tại sao phải nhớ hần?” Mặt Chu Hiểu Hiểu lập tức đỏ lên.

“Vì sao mẹ lại không nhớ đến chú ba ba?” Hạ Viêm khó hiểu hỏi.

“Mẹ vì sao phải nhớ đến hần nha?”

“Mẹ không nhớ sao? Nhưng mà Tiểu Viêm nhi rất nhớ nha” Mặt nó có chút cô đơn.

“Con sớm nhớ đến hần vì sao lúc trước lại một hai không chịu đi cùng hần nha?” Nếu Tiểu Viêm lúc trước cùng với Hạ Vũ Trạch xuất ngoại thì có lẽ cô đã trở về nhà của mình, tiếp tục một cuộc sống cô đơn thiếu thốn lúc trước rồi. Có lẽ đứa nhỏ này sẽ không còn nhớ đến mình cũng không chừng, về phần tên kia thì căn bản là sẽ không nhớ rõ cô.

“Bởi vì Tiểu Viêm nhi thích ở chung với mẹ hơn so với chú ba ba nha” Hạ Viêm rầu rĩ nói.

“Cho dù là như vậy thì con vẫn phải cùng đi với chú ba ba chứ. Hần là người thân của con đó nha!”

“Mẹ cũng là người thân của Tiểu Viêm nhi mà. Mẹ nè, Tiểu Viêm nhi nè, cả chú ba ba nữa, chúng ta chẳng phải là người một nhà sao?”

“Người một nhà?” Cô cũng muốn là người một nhà với họ nhưng làm sao dễ dàng như vậy được? Hần chán ghét cô đến không chịu nổi không phải hay sao? Nếu chán ghét như thế thì làm sao có thể trở thành người một nhà được?

“Đúng vậy! Chú Mạc nói chúng ta là người một nhà. Chú ấy còn nói chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa nhau đâu” Hạ Viêm khờ dại mở to mắt to nhìn cô.

“Chú Mạc...” Chu Hiểu Hiểu có chút đăm chiêu sờ sờ mái tóc trắng óng mượt của Hạ Viêm, nói “Chú Mạc của con nói điều từ trước tới nay đều lãnh đạm như vậy sao?”

“Mẹ nói lãnh đạm là cái gì nha?”

“Nói đúng hơn là nói chuyện không chút độ ấm đó”

“Nói chuyện còn có độ ấm sao?” Nó vẫn không hiểu.

“Ách... Phải giải thích như thế nào cho con hiểu đây?... Hần vẫn là lạnh lùng như vậy sao? Khi nói chuyện, trên mặt hần đều không có chút cảm xúc nào sao” Nói xong, cô còn bắt chước bộ dáng nghiêm mặt của Mạc Lâm.

“Đúng vậy! Chú Mạc sẽ không cười đâu”

“Mạc đại ca sẽ không cười? Có ý tứ gì nha?”

“Từ lúc Tiểu Viêm nhi còn nhỏ cho tới nay đều chưa từng thấy chú Mạc cười qua”

“Vậy con có bao giờ thấy chú ba ba cười chưa?”

“Hình như cũng không có”

“Vậy sao...?”

“Đúng rồi! Mẹ!” Hạ Viêm ngồi dậy nói tiếp “Chú Mạc nói chờ chú ấy giải quyết hết chuyện của chú baba sẽ mang chúng ta đi công viên trò chơi đấy!”

“Công viên trò chơi?” Vừa nghe đến công viên trò chơi, ánh mắt của Chu Hiểu Hiểu liền rực sáng, cô cũng ngồi dậy “Khi nào thì đi nha?”

“Không biết đâu!”

“Hy vọng là có thể thật nhanh! Ha hã...”

“Mẹ rất muốn đi sao?”

“Đúng vậy! Rất muốn!” Cô một phen ôm lấy Hạ Viêm, mặt có chút đăm chiêu hỏi “Tiểu Viêm đã từng đi công viên trò chơi rồi sao?”

Hạ Viêm ngẩng đầu nhìn cô nói “Dạ rồi”

“Thế con thích nhất là chơi cái gì?” Thực hâm mộ nó nha. Chu Hiểu Hiểu lớn như vậy rồi mà cũng chưa từng đến công viên trò chơi một lần thế mà tiểu quỷ đầu nhỏ này đã qua đi rồi.

“Con thích chơi cái vòng tròn cao thiệt là cao”

“Vòng tròn cao?”

“Đúng vậy!”

“Vòng tròn cao là cái gì thế?”

“Chính là cái vòng tròn quay vòng vòng, bên trên có thiệt nhiều thiệt nhiều phòng nhỏ. Mỗi lần còn đều cùng chú ba ba ở trong một căn phòng đó nó quay đến lúc cao nhất là có thể nhìn hết toàn bộ khu vui chơi luôn” Hạ Viêm vừa nói vừa khoa tay múa chân miêu tả.

“A! Thì ra đó là cái vòng tròn quay quay cao chọc trời nha” Cô tưởng tượng đến từng trò chơi ở công viên trò chơi, có một cái vòng tròn luôn quay quay cao thật cao, thật sự rất lớn, ở trên đó không hẳn là chỉ nhìn thấy hết công viên đâu.

“Ngoài ra thì con còn rất thích chơi tàu lượn siêu tốc nữa. Mỗi lần đến đó, chú ba ba đều đi chơi với con đó!”

“Thật không?”

“Nhưng mà tàu lượn đi cũng thật nhanh, sau khi đi lần đầu tiên, chú ba ba cứ hề nhìn thấy nó là mặt mày xanh lè”

“Ha ha... Hẳn là hẳn đã bị dọa một trận rồi” Chu Hiểu Hiểu lại bắt đầu tưởng tượng đến bộ dáng của ông chú già ngồi trên tàu lượn, hẳn là rất khôi hài? Mặt đều bị dọa đến tái hết rồi... Ha ha!!!

“Không biết! Chú ba ba thích nhất là bắn súng”

“Bắn súng?”

“Đúng vậy! Chú ba ba rất lợi hại, mỗi lần đều bắn cho Tiểu Viêm con gấu bông to nhất”

“Thật sự là rất lợi hại nha”

“Mẹ! Hay là mẹ chơi với con đi. Tiểu Viêm nhi rất nhàm chán rồi!” Hạ Viêm từ trong ngực Chu Hiểu Hiểu chui ra ngoài.

“Tiểu Viêm muốn chơi cái gì nè?” Chu Hiểu Hiểu ngồi thẳng người nhìn nó.

“Chơi game!”

“Nhưng mà mẹ không biết chơi nha” Cô lắc lắc đầu.

“Thế chúng ta đánh bài đi?”

“Mẹ cũng không biết chơi luôn” Cô lại lắc đầu.

“Thế còn đánh cờ?”

“Cũng không!” Cô vẫn là lắc đầu.

“Thế... không bằng chúng ta ở trên giường chơi đi?”

“Trên giường chơi?”

“Đúng vậy!”

“Mẹ... hình như cũng không biết trò này”

“Mẹ gạt người”

“Mẹ không có lừa con nha. Mẹ thật sự là không biết trò đó mà”

“Mẹ chính là gạt người! Sáng nay chú Mạc còn nói mẹ cùng chú ba ba ở trên giường chơi trò chơi mà” Hạ Viêm tức giận giậm giậm chân, dùng cái miệng nhỏ của mình la hét om sòm

“Mẹ khi nào thì cùng chú ba ba của con ở trên giường chơi trò chơi...” Lời vừa mới nói ra, Chu Hiểu Hiểu lập tức hiểu được lời nói của nó. Không phải... là cái vụ kia chứ? Mạc đại ca làm sao lại nói cái chuyện này với con nít đây?

“Con không biết! Con muốn ở trên giường chơi trò chơi giống mẹ và chú ba ba chơi” Nó không phục nhìn cô nói “Có phải mẹ chỉ thích chú ba ba mà không thích Tiểu Viêm nhi không? Cho nên mới chơi cùng với chú ba ba mà không chịu cùng con chơi?”

Đứa nhỏ này! Cái kia không phải là trò chơi nha, đó là... Cô cười khỏ, quên đi! Cứ chơi với nó một lát đi, dù sao nó cũng không hiểu được nghĩa chân chính của cái trò chơi này.

“Hắc hắc! Tiểu quý! Mẹ đến đây!” Nói xong, cô cười cười hướng Hạ Viêm đánh tới.

“A! Mẹ! Mẹ xấu lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bắt cóc

Trong khoảng thời gian Hạ Vũ Trạch rời đi đến tận nửa tháng sau, cuối cùng Mạc Lâm cũng đưa Chu Hiểu Hiểu cùng Hạ Viêm đến công viên trò chơi. Tiến vào cánh cổng lớn, hai thân ảnh một lớn một nhỏ giống như ngựa hoang thoát cương chạy dọc chạy lui khắp khu công viên. Bất cứ trò gì có thể chơi đều bị hai người ngoạn nhào như cháo mới chịu thoát ly đến trò chơi khác. Chẳng hạn như Chu Hiểu Hiểu thích đua xe điện, đều chơi tới năm sáu lần không chịu dứt ra. Mạc Lâm là nạn nhân bị cô kéo vào chơi, hẳn bị đụng đến sao đây đầu nhưng vẫn không được hai người kia buông tha cho.

Mạc Lâm xoay người định nói cho bọn họ biết hẳn rốt cục đã chịu không nổi, nhưng xoay tới xoay lui vẫn không hề nhìn thấy thân ảnh hai người bọn họ.

“Không xong!” Hẳn có trán định cái đầu choáng váng đến muốn hôn mê, một bước sai dài ra phía bên ngoài khu đua xe điện. Hai người kia rốt cuộc đã đi nơi nào, thật sự là không thể nào không lo lắng mà, nếu như xảy ra chuyện gì, nhất định tên Hạ Vũ Trạch kia sẽ không để cho hẳn sống yên đâu.

Chu Hiểu Hiểu cùng với Hạ Viêm đang ngồi trên ghế đá dài trong khu công viên trò chơi thành thói ăn kem, cái tên Mạc Lâm hoàn toàn bị bọn họ vứt ra sau đầu. Ở đây kem bán còn mắc đến đất đỏ hướng chỉ là những thứ khác. Cái tên bán kem thật hiếm độc, thế nhưng có thể kiếm tiền trên nỗi đau khổ của người khác.

“Mẹ! Chúng ta cứ mặc kệ chú Mạc sao?” Miệng Hạ Viêm dính toàn là kem, mắt to chớp chớp nhìn Chu Hiểu Hiểu.

Mạc đại ca! Cô như phản xạ có điều kiện đứng lên hét lớn “Xong rồi! Tiểu Viêm! Mẹ quên mất còn một người tên gọi là Mạc Lâm nha!”

“Mẹ?”

“Đi mau Tiểu Viêm. Chúng ta chưa nói một tiếng đã đi rồi, chú Mạc của con nhất định là rất lo lắng” Nói xong, cô kéo Hạ Viêm chạy trời chết. Trời ạ! Cô làm sao có thể đem một người quan trọng như vậy vứt ra sau đầu đây?

“Tiểu Viêm!” Bọn họ vừa muốn đứng dậy rồi đi liền bị một âm thanh khàn khàn từ phía sau kéo lại. Chu Hiểu Hiểu cùng Hạ Viêm quay đầu lại thấy phía sau có ba gã đàn ông. Hai người khoảng tầm hơn hai mươi tuổi, người còn lại có vẻ đã ngoài ba mươi.

“Bác!” Nhìn thấy bọn họ, Hạ Viêm buông tay cô bỏ nhào vào người gã đàn ông đã ngoài ba mươi kia.

“Tiểu Viêm? Người đó là ai vậy?” Chu Hiểu Hiểu khó hiểu hỏi.

Hạ Viêm quay đầu lại cười với cô “Đây là bác của con đó, là anh của chú ba ba nha”

“Anh của chú ba ba?” Cô vẫn là không hiểu. Anh trai của Hạ Vũ Trạch chẳng phải là đã chết sớm rồi sao? Người kia... chẳng lẽ là anh họ của hẳn?

“Xin chào! Tôi là Lâm Chí Dịch” Người đàn ông đối trá hướng cô vờn tay cười.

Chu Hiểu Hiểu không đáp trả lại hẳn chỉ hướng đứa nhỏ trong lòng Lâm Chí Dịch nói “Tiểu Viêm! Mau đến bên mẹ này”

Hạ Viêm quay đầu khó hiểu nhìn cô hỏi “Tại sao vậy mẹ?”

“Tóm lại con cứ lại đây trời mẹ nói cho con biết” Cô phải nói như thế nào đây? Nói cho nó biết rằng bác của nó là người xấu hay sao? Đứa nhỏ này nhất định sẽ không tin tưởng.

“A! Thì ra... cô chính là cô gái đã cứu Tiểu Viêm” Lâm Chí Dịch lập tức thay đổi khuôn mặt, lộ ra biểu tình hung tợn nói “Cô thật sự là một ả đàn bà nhiều chuyện”

“Tiểu Viêm! Nhanh đến đây...” Nói còn chưa xong, chợt nghe một tiếng cộp, Chu Hiểu Hiểu ngã xuống đất. Gã đàn ông đứng phía sau cô nhún vai, vứt bỏ thanh gậy gỗ trong tay.

“Mẹ!!!” Hạ Viêm giãy giụa, ý đồ muốn thoát khỏi cánh tay của Lâm Chí Dịch “Bác là tên khốn! Tại sao bác lại đánh mẹ con?”

“Tiểu Viêm! Đừng nháo nữa. Ắt ta là một người mẹ xấu, bác mới là người tốt” Nói xong, hắn khiêng lên đứa nhỏ xoay người rồi đi.

“Không đúng, không đúng! Bác mới là người xấu, bác đánh mẹ con” Hạ Viêm ở trên bờ vai hắn giãy giụa kịch liệt.

“Anh Lâm! Ắt đàn bà này làm sao bây giờ?” Thuộc hạ của Lâm Chí Dịch cúi đầu nhìn Chu Hiểu Hiểu một cái.

“Ném vào trong xe mang đi theo”

..... Hoa lệ phân cách tuyến .....

Trong một căn phòng tối đầy mùi mốc, Chu Hiểu Hiểu chậm rãi mở hai mắt.

“Đầu thật đau. Đây là đâu? Tại sao lại tối như vậy? Khoan, Tiểu Viêm đâu?”

Cô ngồi bật dậy, cổ căng mắt nhìn bốn phía tối om. Cô nhớ rõ hình như là mình bị ai đó đánh vào đầu, nhất định là Lâm Chí Dịch chứ không ai vào đây.

Chu Hiểu Hiểu sờ soạng tìm kiếm cánh cửa, cô nhất định phải tìm được Tiểu Viêm, bằng không cái ông chú già lông trắng đó nhất định sẽ giết chết cô. Thật sự là sai lầm, vô duyên vô cớ đi đến công viên trò chơi làm cái gì vậy trời? Cho dù có đi chơi thì cũng không nên bỏ rơi Mặc Lâm chứ. Thật sự nhất định bị đánh không chết thì cũng què cho coi. Khó trách cô làm chuyện gì cũng không bao giờ thành chuyện tốt được, không ai thích cô cũng là điều đương nhiên, hiện tại ngay cả chính cô cũng đều bắt đầu chán ghét bản thân mình.

Lúc cô dường như chạm phải cánh cửa thì bên kia đột nhiên truyền đến thanh âm của một người đàn ông.

“Phó tổng Lâm cũng thật đủ độc, thế nhưng muốn đem đứa nhỏ lẫn ả đàn bà trong phòng quăng xuống biển làm mồi cho cá”

“Đừng vậy! Có thể giữa bọn họ có ân oán nào đó”

“Haizz! Chúng ta cũng là bất đắc dĩ vì tiền mới đi làm cái chuyện thất đức này”

“Đừng vậy! Đừng nên nói nhiều nữa, xong xuôi mọi chuyện chỉ cần lãnh tiền rồi chuồn là xong”

“Ừ!”

Chu Hiểu Hiểu hoàn toàn hiểu tại sao mình bị bọn họ bắt đến đây. Chẳng lẽ hắn thật sự chỉ vì tài sản của Hạ Vụ Trạch mà từ thủ đoạn sao? Ngay cả một đứa nhỏ như Tiểu Viêm cũng không tha? Mà cô chỉ là nhân vật bên ngoài xui xẻo đi theo cũng dính vào cuộc tranh đấu này dẫn đến mất mạng? Mà cũng thật máu chó, cái chính chính là cô không hề biết bơi nha. Nếu thật sự bị bọn chúng ném xuống biển thì chẳng phải bản thân nhanh chóng chờ làm mồi cho cá hay sao? Phải nghĩ biện pháp trốn đi thôi.

Cô mò mẫm trong bóng tối với hi vọng có thể tìm được thứ gì đó làm vũ khí tự vệ. Thế nhưng gian phòng này thật sự trống rỗng, cái gì cũng không có sờ được. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô cũng không muốn chết! Cô càng không muốn để Tiểu Viêm gặp bất kỳ bất trắc.

Lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra, một tia sáng chiếu vào gian phòng. Hai tên đàn ông bước vào, Chu Hiểu Hiểu nhận ra bọn họ, một là Lâm Chí Dịch và hai là cái tên theo phía sau hắn lúc còn trong công viên trò chơi. Vì không muốn đánh động đến bọn chúng nên cô quay trở về vị trí cũ giả vờ còn bất tỉnh.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần thì lòng của cô cũng theo đó mà nhảy loạn xạ.

“Haizz! Ắt đàn bà này còn chưa có tỉnh” Một tên trong đó nói.

“Cũng vừa kịp lúc, bắt ả ta tỉnh dậy!” Thanh âm người thứ hai cất lên, nhất định là tên Lâm Chí Dịch không bằng cảm thú.

“Đây thừng đây” Thanh âm của tên thứ ba từ ngoài vọng vào.

“Trói ả ta chặt một chút”

“Được rồi!”

Trong bóng đêm, Chu Hiểu Hiểu cảm thấy có người dùng dây thừng trói tay chân của cô nhưng lực đạo cũng không lớn, hẳn là có thể dễ dàng gãy ra. Thế nhưng không phải là hiện tại, nhất định phải chờ thời cơ thật tốt mới có thể động thủ, sau đó mang theo Tiểu Viêm chạy trốn.

Ngay sau đó một lên om cô đặt lên vai một tên khác, cô cảm thấy cả thân người đều lơ lửng trên không trung. Chu Hiểu Hiểu híp mắt muốn nhìn một chút đây rốt cục là đâu, đập vào mắt cô là một khoang thuyền cũ nát, chẳng lẽ... có thật sự đang lênh đênh trên biển? Như vậy lời của hai tên kia là sự thật? Lâm Chí Dịch thật sự muốn đem cô cùng Tiểu Viêm ném xuống biển?

Chỉ trong chốc lát bọn họ đã đưa cô tới trên boong thuyền liền thả cô xuống sàn gỗ. Hạ Viêm thấy được Chu Hiểu Hiểu đang hôn mê liền lập tức đánh vào người cô hòng lay tỉnh.

“Mẹ! Mẹ tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa. Con thật sự rất sợ”

“Tiểu Viêm?!” Chu Hiểu Hiểu mở hai mắt nhìn đứa nhỏ khóc đến hai mắt đỏ hoe, đầu tóc rối xù. Cô dùng sức giãy giụa để tháo dây thừng nhưng mãi vẫn không được. Chẳng phải lúc này bọn chúng trời rất lòng lơ sao? Tại sao bây giờ lại chặt như thế này? Hại cô muốn chạy cũng không chạy được rồi.

“Mẹ?” Hạ Viêm áp mặt vào ngực cô, hoàn toàn nín khóc, chỉ mỉm cười nói “Mẹ! Con tưởng rằng mẹ chỉ mê ngủ mà mặc kệ con”

“Làm sao có chuyện đó được? Tiểu Viêm đừng sợ hãi”

“Mẹ! Bác thật xấu”

“Ai nha! Thật sự là mẩu tử tình thâm” Lúc này, một thân ảnh cao gầy từ trong khoang thuyền bước lên trên boong tàu.

“Lâm Chí Dịch! Ngươi làm như vậy không thấy cắn rứt lương tâm sao?” Chu Hiểu Hiểu nhìn thấy rõ ràng là ai liền hướng hấn hô lớn.

“Lương tâm?” Lâm Chí Dịch còn đầy mặt tươi cười đột nhiên thay đổi sắc mặt hướng cô hét lớn “Bọn người Hạ gia đó cũng có cắn rứt lương tâm không? Ta vì bọn chúng mà dùng hết sức lực cùng cố công ty suốt ba năm, kết quả là ta được cài gì?”

“Vậy ngươi liền tàn nhẫn giết hại chính cháu của mình ư?” Cô muốn khơi dậy lương tâm bị chó gặm của hắn, nếu không không chỉ cô mà còn cả Tiểu Viêm cũng đều mất mạng.

“Cô nói ta tàn nhẫn? Ta nói cho cô biết, ta cho nó sống sáu năm đã là rất nhân từ rồi”

“Nó là cháu của ngươi đó!”

“Thì như thế nào?”

“Ngươi là ma quỷ! Ngươi không phải người!” Chu Hiểu Hiểu hô lớn. Cô cho tới bây giờ chưa từng gặp qua kẻ nào độc ác, tàn nhẫn như vậy, thế nhưng hãm hại chính đứa cháu ruột thịt của mình. Những người này đều bị tiền tài che mắt cả rồi cho nên dù có banh mắt ra cũng không thấy được tình thân.

“Tất cả cũng chỉ do cô nhiều chuyện đi cứu nó. Nếu cô không cứu nó thì hôm nay cô cũng không xui xẻo đến mất mạng như thế” Lâm Chí Dịch nhăn mặt, trong mắt lộ ra sát ý.

“Đem bọn chúng ném xuống!”

Ra lệnh một tiếng, bốn tên đàn ông nhất thời bước lên ôm lấy Chu Hiểu Hiểu cùng Hạ Viêm hướng biển ném đi, hoàn toàn không để ý đến tiếng gào thét tê tâm liệt phế của bọn họ. Lâm Chí Dịch đứng ở trên boong thuyền lộ ra nụ cười tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đứa nhỏ

“Khụ khụ... Tiểu Viêm...”

“Mẹ... Mẹ... Ô... khụ khụ...”

Biển ban đêm lạnh đến thấu xương, Chu Hiểu Hiểu liều mạng giãy giụa thoát khỏi dây thừng đang trói lấy mình nhưng mà vô luận cô dùng sức như thế nào thì nó chỉ càng lúc càng chặt. Chẳng lẽ... cô cùng Tiểu Viêm sẽ phải bỏ mạng ở đây có ăn ăn hay sao? Cô không muốn! Cô tuyệt đối không muốn! Nhưng mà thân thể càng ngày càng nặng, thật sự rất nặng. Nước từ bốn phương tám hướng kéo lại đây, dùng mãnh tiến vào lục phủ ngũ tạng của cô. Cô không thể thở được, ngay cả ý thức cũng dần biến mất rồi. Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ...? Cuối cùng, cô không còn biết điều gì nữa...

..... Hoa lệ phân cách tuyền .....

Mùi vị thuốc sát trùng dày đặc kích thích khứu giác của Hạ Vũ Trạch, hắn cau mày nhìn chằm chằm Chu Hiểu Hiểu cùng Hạ Viêm đang nằm trên giường bệnh.

Lâm Chí Dịch thật rất đáng giận, thừa dịp hắn không có ở đây dám xuống tay tàn độc với một người con gái và đứa nhỏ thế này. May mắn trên người Tiểu Viêm có gắn vệ tinh định vị vị trí bằng không bọn họ có chết dưới đáy biển hắn cũng sẽ không hay biết. Lần này nhất định phải phải Mạc Lâm đi điều tra cho thật rõ, tốt nhất là mang tên lòng lang dạ thú kia ném vào trong ngục giam cho ngồi chồm hổm vài năm sám hối.

Còn có Chu Hiểu Hiểu này nữa, hần mới từ Mỹ trở về liền gây cho hần một kinh hách lớn như vậy. Chỉ có đến công viên trò chơi mà có thể nháo ra chuyện lớn này, cô gái này thật dư liệu, khiến cho hần tức muốn chết.

Lúc này, cửa phòng bệnh phát ra một tiếng mở nhỏ, chỉ thấy một vị bác sĩ ngoài bốn mươi tuổi mặc áo trắng đi đến.

“Xin chào!” Hạ Vũ Trạch đứng dậy hướng bác sĩ gật gật đầu.

Vị bác sĩ cũng gật đầu chào lại hần sau đó đi đến giường bệnh nhìn nhìn Hạ Viêm, lại nhìn nhìn đến Chu Hiểu Hiểu.

“Bác sĩ, bọn họ không có việc gì chứ?” Hạ Vũ Trạch tiến đến hỏi.

Bác sĩ lật xem sổ sách rồi nói “Thân thể cô gái vẫn là có chút suy yếu, nếu không chịu bồi dưỡng cẩn thận thì đứa nhỏ có thể...”

“Đứa nhỏ? Bác sĩ, đứa nhỏ không phải là không có chuyện gì sao? Đêm hôm qua nó còn tỉnh lại mà” Hạ Vũ Trạch chỉ chỉ Hạ Viêm đang nằm trên giường bệnh, lại nhìn sang phía Chu Hiểu Hiểu “Hình như cô ấy có vẻ nặng hơn nó mà”

Nửa đêm hôm qua không phải đã kiểm tra qua hay sao? Bác sĩ bảo Tiểu Viêm chỉ là uống nước nhiều nên ngắt đi, chỉ nhiễm gió và cảm thôi, chỉ cần nghỉ ngơi uống thuốc là sẽ khỏi. Hôm qua nó còn tỉnh lại, còn đòi ăn, còn nói phải vừa ăn vừa chờ mẹ tỉnh lại, chẳng qua là do ăn hơi no nên cảm thấy buồn ngủ liền ngủ. Nhìn dáng vẻ của nó thật khỏe mạnh, một chút cũng không giống có bệnh. Ngược lại, Chu Hiểu Hiểu không biết bơi còn bị trôi tay chân, hiện tại còn có thể thấy rõ vết bầm xanh xanh tím tím trên cổ tay của cô, cũng không biết rốt cuộc cô đã uống bao nhiêu ngụm nước biển, hơn nữa cả một buổi tối cũng không có tỉnh lại.

“Ách! Tôi nói không phải là đứa nhỏ kia” Bác sĩ chỉ chỉ Chu Hiểu Hiểu nói “Tôi nói chính là đứa nhỏ trong bụng cô gái này đây”

“Đứa nhỏ trong bụng?” Hần khó hiểu.

“Ngài không biết sao? Vợ ngài mang thai đã bốn mươi ngày rồi”

“Bốn mươi ngày? Mang thai?” Hạ Vũ Trạch ngây ngẩn, cả người ngã ngồi trên ghế. Cô mang thai? Nói như vậy... một đêm kia... cô liền...

“Bác sĩ, ông chắc chắn sao? Cô ấy thật sự...”

“Đúng vậy! Vợ ngài quả thật là mang thai. Do cô ấy ngâm mình trong nước lạnh khá lâu cho nên rất có thể ảnh hưởng đến thai nhi. Thế nhưng ngài cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ cả mẹ lẫn con an toàn”

Đứa nhỏ? Mang thai? Trời ạ! Hạ Vũ Trạch! Mà xem mà đã làm ra cái gì? Làm sao chuyện đó lại có kết quả liền lần đầu tiên vậy? Cô gái kia thể nhưng lại mang thai, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hần thật sự phải cùng cái người quê mùa kia kết hôn sao? Nếu như không muốn kết hôn thì cái bụng lớn kia phải giải quyết như thế nào? Chuyện này rành rành ra đây làm sao có thể trốn tránh trách nhiệm được đây?

“Chủ tịch Hạ?” Không biết khi nào thì Mạc Lâm đã tiến vào, lắc lắc Hạ Vũ Trạch đang ngẩn người.

“Sao?” Hần ngẩng đầu nhìn bạn tốt, nhất thời khăn trương cũng tiêu trừ đi một nửa “Mọi chuyện đều thỏa đáng hết rồi sao?”

“Bọn cướp đã bị cảnh sát bắt, tuy nhiên...”

“Tuy nhiên cái gì?”

“Lâm Chí Dịch đã nhảy xuống biển chạy trốn”

“Tên hỗn đản này!”

“Không cần lo lắng, cảnh sát đã an bài nhân thủ ở khắp các bến tàu, tôi nghĩ không bao lâu nữa thì hần cũng sẽ sa lưới thôi”

“Haizz!” Hạ Vũ Trạch thở dài, nói “Lần này cũng nhờ người, bằng không Tiểu Viêm cùng cô gái kia không biết sẽ như thế nào đâu”

“Khách khí cái gì?” Mạc Lâm vỗ vỗ xuống bờ vai của hần, hỏi “Người có tâm sự sao?”

“Hả? Tôi thì có tâm sự gì?”

“Người tốt nhất nên thành thật nói cho tôi biết, nói không chừng tôi còn có thể giúp cho người”

Hần ngẩng đầu nhìn Mạc Lâm, bất đắc dĩ mở miệng, nói “Chu Hiểu Hiểu... cô ta... cô ta mang thai...”

“Không phải là tác phẩm của người chứ?”

Hạ Vũ Trạch nhìn bộ mặt đón chờ kịch hay của Mạc Lâm, bất đắc dĩ gật gật đầu.

“Có thể là...”

“Không tồi nha! Rất tốt!” Vẫn là bộ dáng nhất quán lạnh lùng.

“Cái gì kêu không tồi? Cái gì là rất tốt? Tôi đang phiền chết đây! Cô ta đang mang thai đó. Người nói tôi nên làm cái gì bây giờ?”

“Dùng tác phong thường ngày của người mà giải quyết”

“Giải quyết như thế nào?”

“Nhất tay, đem đứa nhỏ xoá sạch”

“Này! Mạc Lâm! Người làm sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ?” Hạ Vũ Trạch nắm lấy cổ áo của Mạc Lâm lớn tiếng nói.

Mạc Lâm bắt đầu dĩ nhiên vai “Vậy người hãy nói sẽ làm thế nào đi? Sinh nó ra à?”

“Người...!” Đúng vậy! Cuối cùng cũng không thể kêu cô ta sinh đứa nhỏ ra được. Hắn có một mình Tiểu Viêm là đủ rồi, hắn không cần kết hôn, cũng không cần phải sinh thêm một đứa nhỏ nữa.

“Hiện tại có hai loại lựa chọn, bỏ hoặc nuôi” Nhìn vẻ mặt rối rắm của bạn tốt, trong lòng Mạc Lâm chính là một vẻ xem thường. Rõ ràng thật thích Chu Hiểu Hiểu mà đánh chết cũng không chịu thừa nhận, hắn thật muốn nhìn Hạ Vũ Trạch có thể mạnh mẽ tới khi nào.

“Này! Vậy người nói ta nên làm sao bây giờ?” Hạ Vũ Trạch thở dài, một lần nữa buông người ngồi xuống ghế.

Mạc Lâm sửa sang lại cà vạt, chậm rãi nói “Muốn nghe ý kiến của ta sao?... Bỏ!”

“Này! Tại sao người cứ lạnh lùng như thế chứ? Không phải lúc trước người nói rằng người rất thích cô ta sao? Tại sao người lại không muốn ta để cho cô ta sinh hạ đứa nhỏ chứ? Rồi tại sao người lại không muốn ta cùng cô ấy kết hôn?” Lời Hạ Vũ Trạch vừa nói ra, Mạc Lâm nở nụ cười, là lần đầu tiên cười sáng lạn như vậy, Hạ Vũ Trạch cũng ngây ngẩn cả người.

“Trong lòng người đã có đáp án, còn cần gì phải hỏi ta?”

“Không phải! Ta chỉ là...” Hắn rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì đây? Làm sao lại muốn cùng cô ta kết hôn, sinh con chứ? Hắn nhất định là điên rồi. Đúng vậy! Nhất định là điên rồi!

“Không cần phải giải thích, giải thích chính là không thành thật, không thành thật chính là đang dấu giếm” Mạc Lâm vỗ vỗ bờ vai của hắn “Công ty còn có việc, ta đi trước. Người nên từ từ suy ngẫm lại đi!”

Nói xong hắn xoay người rời đi.

Cái tên Mạc Lâm này càng ngày càng kỳ quái, hắn rốt cuộc là muốn như thế nào đây? Tự nhiên lại thích nói nhảm như vậy, còn có Chu Hiểu Hiểu kia, rốt cuộc phải bắt cô làm sao bây giờ, thật hại não a...

“Ừm...” Trên giường bệnh, lông mi của Chu Hiểu Hiểu động một chút, chậm rãi mở to mắt “Nơi này... là thiên đường sao...?”

“Ngủ giấc” Ý thức được cô tỉnh, Hạ Vũ Trạch lập tức xông lên nâng cô ngồi dậy “Nơi này là bệnh viện”

“Chú già?” Chu Hiểu Hiểu nhìn hắn, cô không phải đã chết đuối rồi sao? Làm sao còn có thể nhìn thấy hắn được? Là ảo giác sao?

“Này! Ta nói cô quả thật là người ngu ngốc mà”

Trời ạ! Không phải ảo giác, thật là ông chú già lông trắng nha. Như vậy... là cô chưa có chết sao? Là còn sống sao?

“Lá gan của cô cũng thật là lớn, có khả năng mang đến cho ta nhiều phiền phức như vậy”

“Thật xin lỗi...” Thảm, hắn đã biết mọi chuyện rồi, hắn nhất định sẽ hung hăng mắng cô chết mất.

“Một câu ‘thật xin lỗi’ là có tác dụng sao?”

“Thật sự rất xin lỗi! Tôi biết sai rồi” Cô nhìn hắn, nước mắt gần như muốn theo hốc mắt tràn ra ngoài đến nơi, cô cũng có muốn mọi chuyện xảy ra như vậy đâu “Tiểu Viêm không có chuyện gì chứ?”

“Nó không sao” Nói xong, Hạ Vũ Trạch chỉ chỉ chiếc giường bệnh bên cạnh cô “Nó chỉ là đang ngủ thôi”

“Vậy là tốt rồi!” Rốt cuộc cũng có thể nhẹ thở ra một hơi.

“Này! Ta nói cô...” Hạ Vũ Trạch thỉnh thoảng xuất ra một câu lấp lửng.

“Sao?”

“Cô... có biết... cô mang thai...?” Hạ Vũ Trạch ngưng ngừng, tay cứ vuốt cuốt mái tóc mình.

Chu Hiểu Hiểu sững sốt một chút, lập tức khẽ gật đầu “Tôi biết”

Thảm! Thật sự thảm rồi. Hắn làm sao biết được chuyện này chứ? Làm sao bây giờ? Hắn nhất định sẽ đuổi cô đi thôi. Hắn nhất định sẽ tổng cổ cô đi cho mà xem.

“Này! Cô làm sao lại không cho ta biết?” Hắ quay phắt đầu lại, bắt lấy bả vai cô. Cô gái này cũng thật là... rõ ràng biết bản thân đang mang thai cũng không chịu nói với hắn.

“Bởi vì...” Chu Hiểu Hiểu không dám nhìn hắn, cúi đầu nắm chặt hai tay mình nói “Tôi biết chứ thật sự rất chán ghét tôi, không hề thích tôi. Khi tôi biết mình mang thai, quả thật tôi thật sự sợ hãi, tôi không có bất kỳ người thân nào, chủ thì lại đang ở nước ngoài, tôi cũng không nghĩ sẽ làm phiền đến chủ, hơn nữa chuyện này cũng đều là do tôi không tốt, lúc trước nếu không phải tôi cưỡng bạo chủ thì cũng sẽ không có phát sinh chuyện. Tôi cũng không muốn có đứa nhỏ này nhưng khi nghĩ lại thì nó cũng thật đáng thương, dù sao tôi cũng không định kết hôn với bất kỳ ai. Người như tôi thì kẻ nào dám cưới chứ, đúng không? Cho nên tôi nghĩ sẽ chờ chủ trở lại liền rồi đi, sau đó tìm nơi nào mà không ai biết đến sinh nó ra. Tuy rằng làm như vậy thật rất vất vả... nhưng mà tôi muốn có một đứa nhỏ giống như... giống như Tiểu Viêm...”

Nói xong, cô ghen ngào nấc lên. Hạ Vũ Trạch cũng hoàn toàn choáng váng, cô gái này chẳng lẽ muốn hướng hắn đá một cú rồi bỏ đi thật xa đấy chứ?

“Tiểu Viêm thật sự... thật sự rất ngoan... Nó luôn gọi tôi là mẹ... Tuy rằng... tôi trước kia thật chán ghét... thật chán ghét cái tên thối tiểu quỷ đó, nhưng mà... khi nó cười và gọi tôi là mẹ, tôi lại thật sự... thật sự rất vui về... Trước kia, lúc tìm kiếm việc làm, thật sự rất vất vả... nhưng mà vừa nghe đến nó gọi tôi là mẹ, tôi sẽ đem tất cả phiền não đều quên mất...” Chu Hiểu Hiểu lung tung lau đi nước mắt trên mặt, tiếp tục nói “Nó thật sự xem tôi là mẹ của nó... nhưng mà tôi lại không thể nào ở bên cạnh nó cả đời... Cho nên... tôi thật muốn có một đứa nhỏ giống Tiểu Viêm bên cạnh...”

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ly khai

“Này! Vậy cô có nghĩ đến lúc cô bỏ đi thì Tiểu Viêm sẽ rất thương tâm hay không? Cô cũng chỉ nghĩ đến cảm xúc của mình thôi sao? Hoàn toàn không lo lắng đến những người khác?” Hạ Vũ Trạch thật sự phát hỏa, trong não cô gái này chỉ có đậu hũ không thôi sao? Có thể hiên ngang lẫm liệt nói ra nhưng lời như vậy. Hắn thật sự chán ghét cái cảm giác này, cô ta nghĩ mình là ai, là siêu nhân hay sao? Chỉ là một đứa con gái không việc không tiền lại mang thêm cái bụng bầu thì đi đâu, ăn gì, ở như thế nào chứ?

“Không sao. Tiểu Viêm chỉ là nhất thời ỷ lại vào tôi. Có lẽ qua một đoạn thời gian sẽ đem tôi quên mất không còn một mảnh cho mà xem”

“Nói vậy mà nghe được à? Vậy cô có thể quên Tiểu Viêm, quên ta, quên hết thầy quan hệ đã phát sinh giữa chúng ta sao?”

Chu Hiểu Hiểu không biết nên nói cái gì. Đùng vậy! Cô có thể quên hết sao? Cô làm thế nào có thể quên được đây? Gương mặt của hắn mọi một khắc đều hiện diện trong đầu cô. Cô biết mình thích hắn, thật thích hắn. Thế nhưng thích thì có thể làm được cái gì? Bọn họ là hai người ở hai thế giới khác nhau, hơn nữa hắn còn thật chán ghét cô không phải sao? Nhưng mà... cô lại thật sự rất thích hắn.

“Chú... tôi thật sự rất thích Tiểu Viêm, cũng rất thích chú. Các người khiến tôi cảm thấy được ông trời rót cuộc cũng nhìn đến tôi. Chú cũng biết tôi là loại người gì, tôi không xứng có được nhiều như vậy. Làm người cũng phải biết chừng mực, ở cùng một chỗ với mọi người tôi thật sự rất hạnh phúc nhưng mà cái loại hạnh phúc này một ngày nào đó cũng sẽ phải thuộc về người khác, nếu làm cho tôi chính mắt nhìn thấy ngày đó, tôi sẽ đau lòng lắm”

“Đáng chết! Cô thật sự... thật sự đáng chết mà!” Hạ Vũ Trạch hết chỗ nói rồi, cô rót cuộc nghĩ muốn cái gì đây? Có thể nói loại hạnh phúc này có thể thuộc về người khác? Nếu cô nguyện ý thì hắn nhất định cũng sẽ không từ chối, hiện tại ngay chính hắn cũng không hiểu rõ bản thân mình nữa là.

“Chú! Chú đừng chán ghét tôi, tôi lập tức liền rồi đi” Nói xong, Chu Hiểu Hiểu liền xốc lên chân trên người.

Hạ Vũ Trạch đem cô ấn trở lại trên giường, không đợi cô phản ứng lại đã dùng đôi môi hôn trụ lấy. Hắn bá đạo hôn cô, giống như muốn đem tất cả trong cái bụng đầy tức giận của mình phát tiết ra nụ hôn này.

“Ừm! Chú...” Chu Hiểu Hiểu lập tức đẩy hắn ra, hô lớn “Chú đang làm cái gì a?”

Hạ Vũ Trạch lão đảo một chút, sau đó chán trị thân mình chỉ vào cô và nói “Chu Hiểu Hiểu! Cô nhớ kỹ cho ta. Không có sự cho phép của ta, cô đừng có cái ý nghĩ bỏ đi”

Hắn không biết chính mình vì cái gì lại nổi giận khi nghe được Chu Hiểu Hiểu nói phải rời khỏi, trong lòng lửa nóng bốc lên. Hắn thừa nhận rằng mình ở đây là thích cô, nhưng mà sự thật đã xảy ra ngay trước mắt... hắn thật sự thích cô.

“Chú! Chú rốt cuộc là muốn tôi phải như thế nào đây?” Nói xong, Chu Hiểu Hiểu lại tràn đầy nước mắt “Chú có biết rằng bản thân chú như vậy sẽ khiến cho lòng tôi rất khó chịu hay không? Rõ ràng là thật chán ghét tôi mà lại muốn hôn tôi, vì cái gì rõ ràng biết chú thật sự rất chán ghét tôi mà tôi không ngăn được bản thân mình thích chú. Chú già a! Chú lông trắng a! Bạch tạng a! Ông chú ngu ngốc! Hu hu hu... Oa oa...”

Nhìn Chu Hiểu Hiểu rơi lệ, tâm của Hạ Vũ Trạch cũng theo đó treo lên trời. Hắn không hiểu được trong lòng của mình đối với cô gái trước mắt này là như thế nào, có thể là bởi vì cô đang mang thai con của mình cho nên hắn mới có thể lo lắng. Đúng vậy! Nhất định là như vậy rồi. Nếu không có đứa nhỏ này, hắn nhất định sẽ bắt cô bỏ đi, đừng bao giờ xuất hiện nữa.

Nghĩ vậy, hắn hô lớn “Cô câm miệng cho ta. Cần thận đánh thức Tiểu Viêm”

Chu Hiểu Hiểu ngậy ngậy cả người, thì ra hắn thật sự không thích cô, cho dù cô không cần thận mang thai thì hắn cũng sẽ không bao giờ thích cô mà chỉ càng thêm chán ghét cô. Hắn nhất định sẽ cảm thấy cô chính là một người vô sỉ, vô sỉ đến nỗi ý vào chính mình uống rượu say để trèo lên giường của hắn, hiện tại lại càng vô sỉ mang thai con của hắn. Cô nên đi, cô đã sớm nên rời đi rồi, nếu không phải bởi vì lòng tham muốn hắn báo đáp mình thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy, sẽ không có uống rượu, sẽ không mang thai, Tiểu Viêm cũng sẽ không bị bắt cóc đến xem chút mắt mạng.

Càng nghĩ thì cô lại càng chán ghét chính mình, liền cảm thấy được chính mình hoàn toàn không có bất kỳ lý do gì để ở lại đây cả.

Thấy cô không nói lời nào, Hạ Vũ Trạch ý thức được có lẽ là chính mình vừa rồi quá khích đã nạt nộ cô, vì thế hắn điều chỉnh hơi thở một chút đối Chu Hiểu Hiểu nói “Tóm lại, lo mà dưỡng thai cho tốt. Mọi chuyện cứ chờ cô sanh đứa nhỏ ra rồi hãy nói tiếp”

“Không cần! Tôi còn phải về nhà. Tôi không sao cả” Cẩn mỗi, nàng ngăn nước mắt rơi ra, nói.

“Chờ cô sanh đứa nhỏ ra rồi thì tôi sẽ đưa cô tiền, đến lúc đó cô nghĩ muốn làm gì đều tùy cô” Trời ạ! Hắn rốt cuộc là đang nói cái gì đây? Căn bản là hắn không nghĩ là mình sẽ nói như vậy nhưng mà... vừa nghe đến chuyện cô muốn về nhà, hắn liền sinh khí.

“Chú...” Chu Hiểu Hiểu buồn bã cúi đầu nói “Tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn về nhà mà thôi”

“Bảo cô lo dưỡng thai cơ mà, cô làm sao mà không bao giờ chịu hiểu lời nói của ta thế hả? Đáng chết!” Hạ Vũ Trạch bắt lấy bả vai cô hét lớn.

Mà Chu Hiểu Hiểu thân mình hơi lung lay một chút, suy yếu nói “Van cầu chú... Làm cho tôi về nhà đi...”

Nói xong cả người dựa vào Hạ Vũ Trạch bất tỉnh nhân sự. Lúc này, Hạ Viêm chậm rãi mở hai mắt, từ trên giường ngồi dậy, mắt buồn ngủ mông lung nhìn xung quanh. Đột nhiên nhìn đến cánh cửa ba ba của nó ôm mẹ ngồi trên giường bên cạnh, nó lập tức lấy lại tinh thần nhảy đến bên cạnh bọn họ.

“Chú ba ba! Mẹ đã thức dậy chưa?” Nó hưng phấn nói.

Hạ Vũ Trạch không nhìn nó, nhìn chằm chằm Chu Hiểu Hiểu trong lòng ngực nói “Tĩnh! Lại đang ngủ!”

“A! Làm sao con vừa tỉnh dậy thì mẹ lại ngủ nha? Thật sự chẳng vui chút nào...”

Lời nói của Hạ Viêm, hắn cũng không có nghe được nửa câu. Xem ra là hắn nói hơi quá đáng rồi, thế nhưng khiến Chu Hiểu Hiểu trực tiếp té xỉu. Căn bản là hắn không tính sẽ nói như vậy nhưng mà khi nghe cô một mực bảo muốn về nhà, hắn thật sự rất giận dữ. Có thể là giống như Mạc Lâm đã nói, trong lòng hắn sớm đã có một đáp án, chẳng qua là chính mình còn chưa có thừa nhận mà thôi. Nếu hắn buông tha cho bản thân, thừa nhận rằng chính mình thật ra đã thích cô từ lâu... thì có làm sao?

“Haizz!” Hắn thở dài, nhìn Hạ Viêm nói “Con ở chăm sóc mẹ, chú ba ba đi tìm bác sĩ”

“Dạ! Chú ba ba!” Nó đối hắn cúi chào thủ thế, Hạ Vũ Trạch chậm rãi buông thân thể Chu Hiểu Hiểu ra, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

..... Hoa lệ phân cách tuyến .....

Chu Hiểu Hiểu đã ở bệnh viện hơn mười ngày, thân thể cũng không có gì trở ngại, đứa nhỏ trong bụng cũng không sao. Cô mỉm cười sờ sờ cái bụng của chính mình, hơn mười ngày nay hắn cũng không có đến thăm cô. Cho dù có như vậy thì cô cũng thật rất thích hắn, chính là hắn nói sẽ cho cô mang đứa nhỏ đi, còn đưa tiền nuôi nấng nó. Tuy rằng cô không không có gì đáng giá để hắn làm điều đó, cũng không có nhiều tiền cho lắm nhưng lòng tự trọng không cho phép cô làm như vậy, hơn nữa cô rất muốn có một đứa nhỏ giống với Tiểu Viêm sẽ ý lại vào mẹ nó, sẽ thật yêu thương mẹ nó.

“Chu Hiểu Hiểu, không được khóc” Chu Hiểu Hiểu âm thầm vì chính mình mà cố gắng, sau đó đem quần áo bệnh nhân xếp gọn lại đặt trên giường bệnh.

Thừa dịp Tiểu Viêm còn chưa đến, cô phải thật nhanh rời khỏi. Nếu để cho Tiểu Viêm biết thì cô nhất định sẽ đi không được, tuy rằng cô chính là không muốn ra đi nhưng nhớ đến lời nói của Hạ Vũ Trạch ngày đó, lòng của cô thật rất khó chịu. Dùng sức lắc đầu, vứt đi ý nghĩ không vui, cô cũng không quay đầu lại mà rời khỏi bệnh viện.

Hạ Viêm tìm mọi cách năn nỉ Hạ Vũ Trạch mới khiến hắn miễn cưỡng đến bệnh viện. Kỳ thật mấy ngày nay hắn thật sự rất muốn đến thăm cô nhưng lại sợ hãi vì nếu nhìn thấy cô thì hắn sẽ không khống chế được tình cảm của mình. Hắn rốt cuộc cũng hiểu được mình thật rất thích Chu Hiểu Hiểu. Hôm nay là hắn hạ quyết tâm sẽ nói cho cô biết tất cả... thế nhưng không nghĩ tới đập vào mắt hắn chỉ là căn phòng lạnh tanh không một bóng người, trên giường

chỉ còn một bộ quần áo bệnh nhân được xếp ngay ngắn.

“Cô ấy... chạy đi đâu chứ?” Hạ Vũ Trạch gầm nhẹ một tiếng.

“Chú ba ba?” Hạ Viêm khó hiểu nhìn hấn hỏi “Mẹ chạy đi đâu?”

“Chú ba ba không biết” Hấn dùng lực nắm chặt nắm tay, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời. Cô rốt cuộc đã đi đâu ? Thân thể còn rất yếu không phải sao? Đáng chết! Cô gái kia ngay cả báo cũng không báo cho hấn một tiếng đã bỏ của chạy lấy người. Đáng giận!

“Nếu ta là người, ta sẽ không bao giờ để thiên sứ của ta vượt khỏi tay” Không biết khi nào thì Mạc Lâm xuất hiện buông một câu.

Hạ Vũ Trạch nhìn hấn lớn tiếng nói “Người thì biết cái gì?”

Mạc Lâm bắt đầu dĩ nhiên nhún vai “Ta cái gì cũng đều không biết. Bất quá ta biết người thích cô ấy, chẳng qua là người không muốn thừa nhận thôi”

“Thích sao?” Hạ Vũ Trạch lặp lại lời nói của hấn, làm bầm lều bầu nói “Hừ! Thì thế nào? Cô ấy đi rồi không phải sao? Có lẽ... ta thật sự đã khiến cô ấy tổn thương”

“Chú ba ba!” Lúc này, Hạ Viêm túm túm ống tay áo của hấn nhẹ giọng nói “Chúng ta đi tìm mẹ được không?”

“Đi chỗ nào tìm bây giờ?” Đứa nhỏ này nói thật dễ dàng, thế giới lớn như vậy, cô muốn trốn hấn không phải thật sự rất dễ dàng sao?

“Đến nhà của mẹ nha” Hạ Viêm khờ dại nói.

“Con cho là mẹ của con còn có thể trở về nhà chờ chú ba ba đi tìm cô ấy sao?”

“Nhưng mà mẹ chỉ có ở đó thôi nha, đồ đạc đều ở đó cả mà”

Như người bùng tình trong giấc mộng, Hạ Vũ Trạch giật mình nhìn thoáng qua Hạ Viêm, lại nhìn đến bên người bạn tốt Mạc Lâm, chỉ thấy Mạc Lâm hướng hấn gật gật đầu nói “Có đôi khi người còn không bằng một đứa nhỏ năm tuổi”

Hấn bùng tình đại ngộ liền nở nụ cười. Đúng vậy! Cô ấy nghèo kiết hủ lậu như vậy thì làm sao bày đặt có nhà không về chứ? Làm sao có khả năng bỏ hết mọi thứ trong nhà mình được? Nghĩ nghĩ, hấn liền xoay người chạy đi.

“Chú ba ba đi đâu vậy?” Hạ Viêm túm lấy ống tay áo của hấn, nói.

“Đi đón mẹ con” Hạ Vũ Trạch quay đầu lại đối với nó cười cười, tiếp theo hướng Mạc Lâm nói “Giúp ta trông Tiểu Viêm!”

Nói xong hấn liền chạy đi.

“Chú ba ba! Con cũng muốn đi” Hạ Viêm vừa muốn chạy đến lại bị Mạc Lâm ngăn cản “Chú Mạc?”

“Để một mình chú ba ba của con đi đi. Như thế tốt hơn” Nhìn nơi bạn tốt biến mất, hấn không có nhìn lầm, Chu Hiểu Hiểu là một người rất đặc biệt, một người đặc biệt khiến cho Hạ Vũ Trạch yêu sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đại kết cục

Nằm trên giường, Chu Hiểu Hiểu đã muốn khóc thành một con ma lệ. Cô không biết mình rốt cuộc là bị làm sao, tại sao rơi khỏi Hạ Vũ Trạch lại khiến tâm đau đớn như thế? Hơn nữa, còn đau đến tê tâm liệt phế. Cô không muốn nhớ đến hấn nhưng không quản tâm của chính mình tâm. Kết quả hiện tại tất cả đều là do chính cô tạo thành, Hạ Vũ Trạch hấn là ước gì cô nhanh chóng biến mất đi. Chờ dọn dẹp hết những thứ quan trọng trong nhà xong, cô sẽ rời đi, sẽ không làm cho hấn khó xử lần nữa. Tất cả đều do cô không tốt, là do cô quá thấp hèn. Tuy nhiên, khi tưởng tượng đến cảnh sẽ phải lập tức sẽ rời Tiểu Viêm, rời khỏi ông chú già tóc trắng đó, nước mắt vẫn không ngăn được cứ chảy ra.

“Tiểu Viêm... Ông chú già... Hu hu hu...” Chu Hiểu Hiểu cuộn tròn người trong tấm chăn, cô lại thay đổi tư thế thoải mái, tiếp tục làm bầu lều bầu nói “Đầu thật đau...”

“Thùng... thùng... đông...”

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên, còn truyền đến vài tiếng quát to.

“Chu Hiểu Hiểu! Em mở cửa ra cho anh” (Phi Phi: Đổi cách xưng hô đây hô hô...)

“Thùng... thùng... đông...”

“Em... thật đáng chết. Cứ nghĩ chầy trốn thì có thể giải quyết được mọi chuyện sao?”

“Thùng... thùng... đông...”

“Em mau ra đây. Mở cửa mau”

“Thùng... thùng... đông...”

“Cho dù là em có muốn chạy trốn thì cũng phải mang đồ đã trộm của anh trả lại đã chứ?”

“Thùng... thùng... đông...”

“...”

“Cái gì?” Chu Hiểu Hiểu đưa cái đầu từ trong ổ chăn ra ngoài, hướng cửa nhìn “Ông chú già?”

“Này! Chu Hiểu Hiểu! Em đi ra đây cho anh! Mau mở cửa cho anh”

“Thùng... thùng... đông...”

“Đem đồ vật em đã lấy trộm trả lại cho anh”

“Chu Hiểu Hiểu!!!”

Hắn đang nói cái gì vậy? Cô lấy cái gì của hắn chứ? Chu Hiểu Hiểu cô tuy rằng nghèo nhưng không cần phải lấy cắp đồ đạc ở nhà hắn nha. Hạ Vũ Trạch làm sao có thể nói như vậy chứ? Chu Hiểu Hiểu bất chấp con choáng váng ở đầu phi thân ra khỏi chăn bông xoay người từ trên giường trèo xuống đất, vọt tới bên cửa. Cô phần nộ mở ra cánh cửa hướng phía bên ngoài hồ lớn “Cái ông chú già lông trắng này! Tôi chưa có lấy cái gì ở nhà chú hết. Tuy rằng tôi nghèo hèn nhưng tôi...”

Còn chưa có nói xong, Hạ Vũ Trạch đã dùng một tay kéo cô ôm vào trong ngực, ở bên tai cô nhẹ giọng nói “Đứa ngốc! Thứ em trộm đi chính là trái tim của anh”

“A?” Chu Hiểu Hiểu ngây ngẩn cả người. Cô không hiểu hắn đang nói cái gì, sao ông chú này có gì đó là lạ?

“Chú nói cái gì vậy?” Nói xong, Chu Hiểu Hiểu đẩy Hạ Vũ Trạch ra. Hắn lảo đảo lui về phía sau một chút, sau đó lại nhìn chăm chăm vào người trước mặt.

“Đáng chết! Em...! Đối với em ôn nhu một chút đều không được sao?”

“Đừng gọi anh anh em em, nôi cả da gà. Tôi có tên đảng hoàng mà, gọi là Chu Hiểu Hiểu nha” Lời còn chưa dứt, môi Chu Hiểu Hiểu liền bị Hạ Vũ Trạch chiếm lấy. Cô bàng hoàng, hẳn rốt cuộc là muốn làm cái gì vậy? Làm sao lại hôn cô nữa?

Đây dựa một hồi, Hạ Vũ Trạch vẫn không chịu tha đi đôi môi của cô, sau đó luyến tiếc vuốt ve mặt cô, thủ thủ nói “Chu Hiểu Hiểu! Lắng tai mà nghe, anh sẽ không nói lần thứ hai”

Chỉ thấy hắn cúi người xuống nói nhỏ bên tai cô “Anh thích em!”

Chu Hiểu Hiểu nhìn hắn như người vô hồn. Hạ Vũ Trạch vừa mới nói cái gì? Hắn nói là hắn thích cô sao? Làm sao có thể?

“Chú già! Chú nói cái gì vậy?”

“Anh không phải đã nói rồi sao, anh không nói lần thứ hai”

“Chú nói chú thích tôi?”

“Aaaa!” Hạ Vũ Trạch ngượng ngừng lẩn bọc bối “Gọi là anh, xưng là em”

“Chú... à không. Anh xác định?” Chu Hiểu Hiểu thử thăm dò.

“Dong dài!”

“Không phải bởi vì tôi... à không... em mang thai?”

“Không phải!”

“Cũng không phải là vì Tiểu Viêm?”

“Không phải!”

“Cũng không phải vì...”

“Đáng chết! Cái người này!” Hạ Vũ Trạch tức giận hô lớn “Thích còn cần nguyên nhân sao?”

Chu Hiểu Hiểu gật gật đầu lại lắc lắc đầu không biết nên nói cái gì cho tốt. Hạ Vũ Trạch thấy cô không nói lời nào bèn kêu rên một tiếng “Hừ! Anh nói, kết hôn đi!”

“Hả?” Chu Hiểu Hiểu biểu tình không thể tin được.

“Chúng ta kết hôn đi!” Thấy cô có dấu hiệu nghi ngờ, hắn nhắc lại lần nữa.

“Nhưng mà... tại sao lại đòi kết hôn với em?” Hắn cùng với cô kết hôn? Chuyện này thật kích thích người nghe. Làm sao có thể? Thế nhưng... hắn nói thích cô nha.

“Rốt cuộc thì em vẫn cứ giả ngu giả ngốc như vậy sao? Em nói em nguyện ý hay không là được! Thật phiền toái!” Nghĩ chỉ cần Hạ Vũ Trạch hắn nói ra ý nghĩ muốn kết hôn thì nãy chục bó mỹ nữ cũn bu lại mà tranh đoạt chiếc vé trở thành Hạ phu nhân ấy chứ. Thế mà Chu Hiểu Hiểu này còn hỏi hắn vì cái gì! Thật sự là một người không hiểu phong là gì.

“Nhưng mà... chú...”

“Cái gì?”

“Em... em còn... không biết anh tên gì”

“Cái gì?! Em không biết sao?” Trời ạ! Cô gái này ở nhà hắn lâu như vậy thế nhưng không biết đến tên của hắn cơ đấy! Cái này càng kỳ quái, càng kích thích hắn.

“Ừ!” Chu Hiểu Hiểu có chút sợ hãi gật gật đầu.

“Anh chỉ nói một lần, em nghe rõ ràng cho anh. Anh gọi là Hạ Vũ Trạch”

“Thì ra ông chú già gọi là Hạ Vũ... A!” Đột nhiên Chu Hiểu Hiểu chỉ vào Hạ Vũ Trạch hét lớn “Thì ra anh chính là chủ tịch tập đoàn Thế Kỳ của Hạ gia!”

Không cho hắn cơ hội hiểu được rốt cuộc là cô bị làm sao, Chu Hiểu Hiểu đột nhiên cúi đầu ủy khuất nói tiếp “Ông chú!... Vậy là anh càng không thể cho em đến công ty các anh làm tiếp viên rồi”

“Hả? Tiếp viên?” Hạ Vũ Trạch khó hiểu nhìn cô.

“Ừ!” Chu Hiểu Hiểu gật gật đầu nói “Em từng đến đó xin việc nhưng mà phòng quản lý nhân lực có cái người gọi là Lưu chủ nhiệm nói em không xinh đẹp sẽ không nhận em, cho nên... Anh cũng càng không...”

Thật muốn hiểu cung không hiểu nổi cái cô gái tên gọi Chu Hiểu Hiểu này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì trong đầu nữa. Cô nếu đã biết hắn chính là chủ tịch của tập đoàn Thế Kỳ thì cũng phải có sự so sánh địa vị của mình sẽ có đi chứ, thế nhưng còn nghĩ sẽ đến công ty làm tiếp viên? Nhưng mà, cô thật đúng là thú vị nha! Nghĩ vậy, Hạ Vũ Trạch đổi sang vẻ mặt trêu tức hướng Chu Hiểu Hiểu nói “Tốt!”

“Thật sự sao? Thật sự sẽ cho em đến đó làm tiếp viên sao?” Chu Hiểu Hiểu hưng phấn bắt lấy tay hắn nói.

“A!”

“Thật tốt quá! Em có công việc rồi!”

“Đừng cao hứng quá sớm!” Thấy bộ dáng của cô cao hứng như vậy, Hạ Vũ Trạch cũng không muốn khiến cho cô buồn bã, thế nhưng trước hết phải đem cô lưu lại rồi hãy nói sau.

“Chú lại làm sao vậy?”

“Không sao. Em nếu muốn làm việc thì phải kết hôn cùng anh”

“Sao chứ? Chẳng lẽ không kết hôn thì không thể đi làm sao?” Chu Hiểu Hiểu ủy khuất nhìn hắn.

“Đương nhiên là phải kết hôn, anh không muốn con của anh ra đời lại không có ba ba”

“Nói đi nói lại thì vẫn là vì đứa nhỏ. Trong đó cũng bao gồm Tiểu Viêm sao?” Cô bữu môi biết rõ còn cố ý nói.

“Tiểu Viêm?” Hạ Vũ Trạch nghĩ là cô đang ghen liền gấp gấp giải thích “Tiểu Viêm không phải là con trai anh, nó là con của anh trai song sinh của anh”

“Sao?” Hấn thể lại cùng cô nói chuyện của Tiểu Viêm, tuy rằng cô đã sớm biết rõ nhưng mà nghe từ trong miệng hấn nói ra lại không biết vì sao thật cao hứng.

“Nhưng mà...” Hạ Vũ Trạch ôm lấy cô thấp giọng nói “Trong bụng em, nhất định là con của anh”

Chu Hiểu Hiểu không có phản kháng, mặc cho hấn ôm. Cô thậm chí còn nghe được tiếng tim của hấn đập, thì ra cô đã thật sự rất thích hấn, cho dù hấn là vì đứa nhỏ mới cùng cô kết hôn, cho dù hấn là vì Tiểu Viêm mới cùng cô kết hôn, cô cũng không màng, bởi vì... cô biết rằng ba ba của con cô chính là Hạ Vũ Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai! Ba Ba Con Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.